

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries
and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

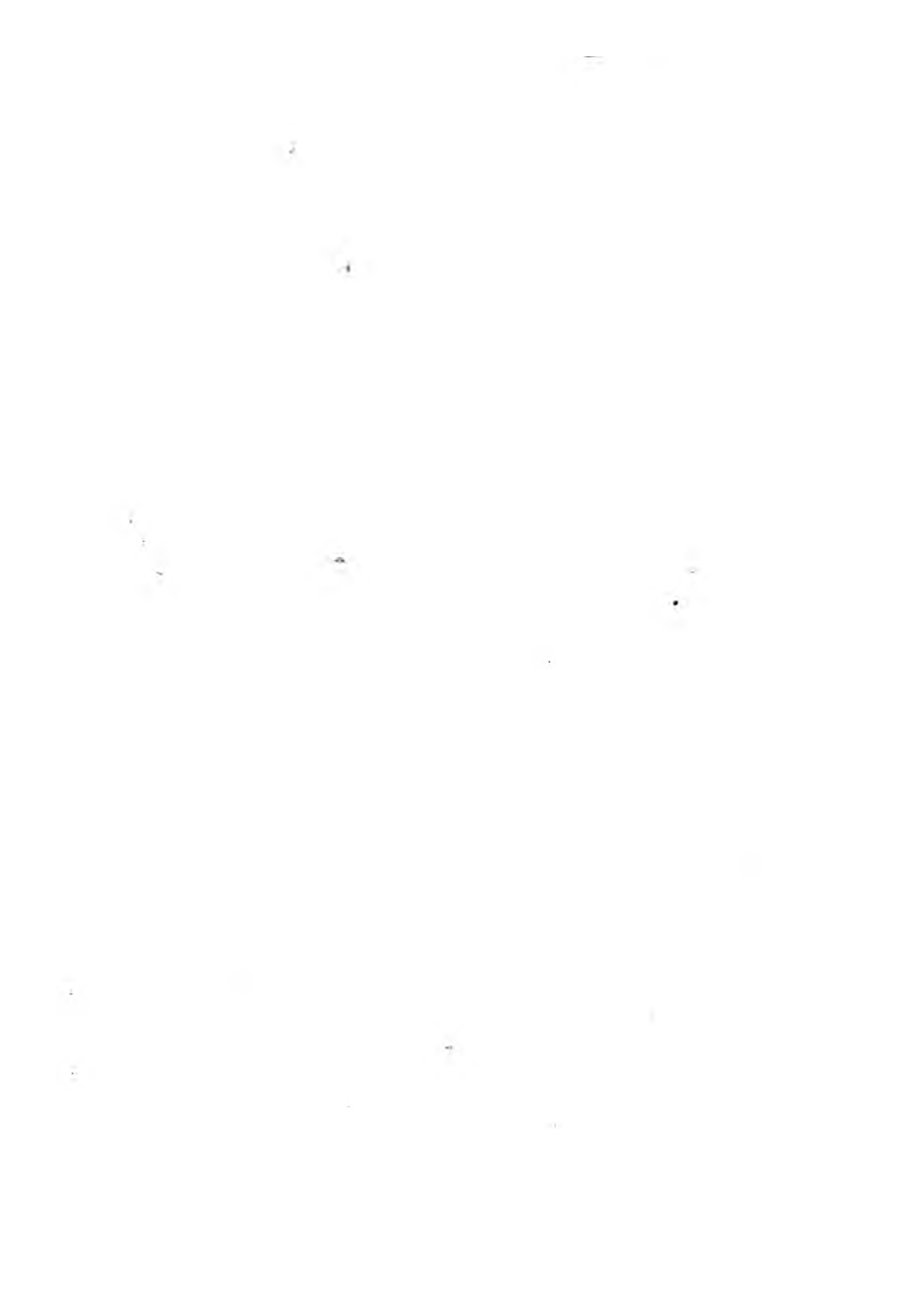

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-
ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

bind the covers

LA LYRE.
ODES EN GREC MODERNE

PAR A. CALBO.

AVEC UN VOCABULAIRE A LA FIN.

..... O Grecs ! ressemblez à vos pères :
Soyez libres comme eux ou mourez en héros.
Jadis vous combattiez vos frères ,
Et vous combattez vos bourreaux.
DELAUVIGNE.

A PARIS,
CHEZ LECOINTE ET DUREY, LIBRAIRES,
ET
A GENÈVE,
CHEZ AB.^M CHERBULIEZ, LIBRAIRE.

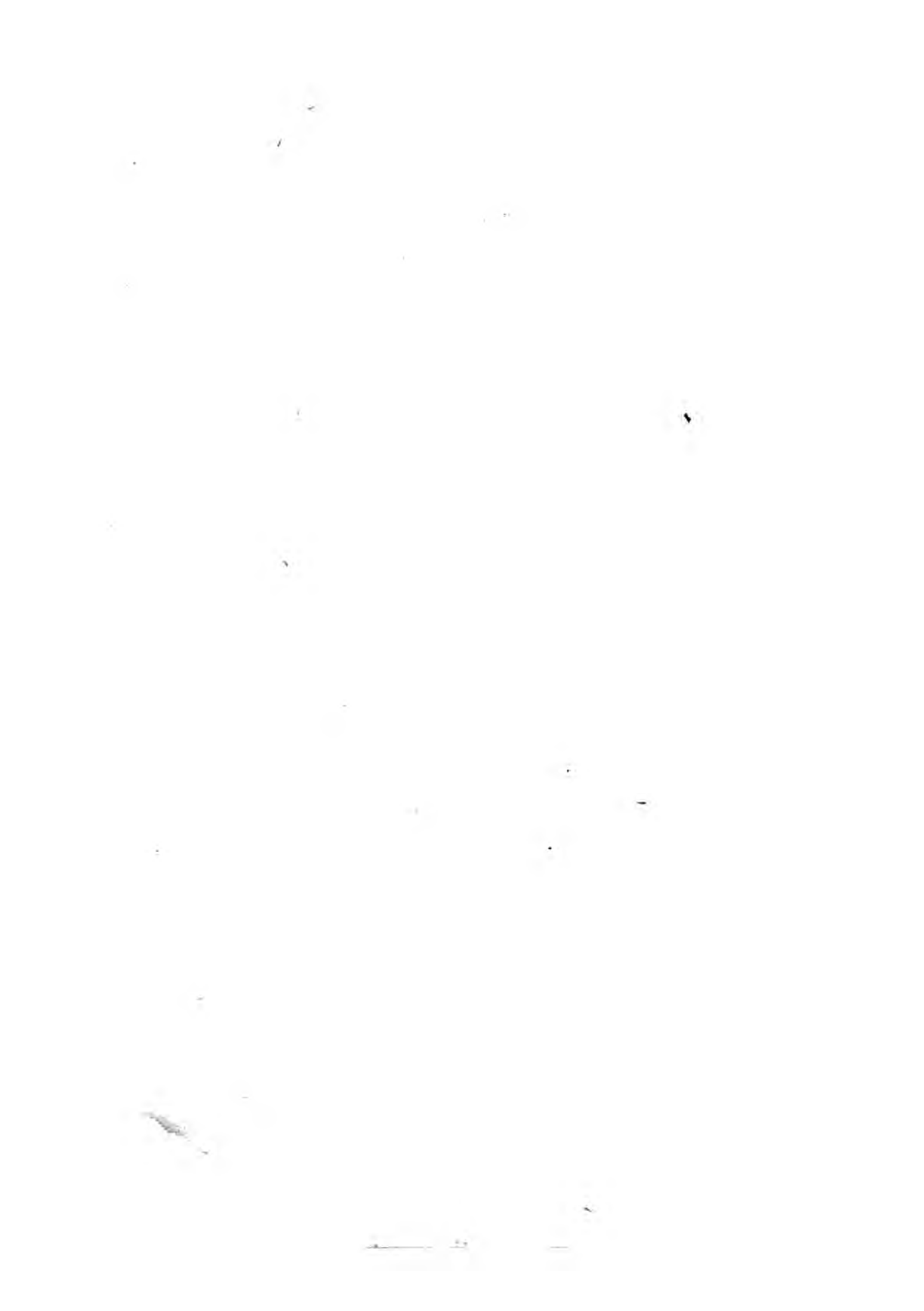
MDCCCXXIV.

310

Imp.-Librairie Orientale
DE DONDEY-DUPRÉ PÈRE ET FILS,
Rue St.-Louis, No 46, (Marais),
Et rue de Richelieu, No 67, à PARIS.

Η ΛΥΡΑ.

Purch^d. 1825.

Η ΛΥΡΑ.

Ω Δ Α Ι

Α. ΚΑΛΒΟΥ ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ

τοῦ

ΖΑΚΥΝΘΙΟΥ.

Ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε
Ζεὺς, ἀτύζονται βοᾶν
Πιερίδων αἶοντα,
Γᾶν τε καὶ πόντον κατ' αἵμαϊκέτον.
(Πινδ. πυθ. α.)

ΕΝ ΓΕΝΕΒΗ.

Ἐκ τῆς τυπογραφίας Guil. FICK.

Α Ω Κ Δ.

1824.

310

Πολυτέκνου θεᾶς, ὦ Μνημοσύνης
θρέμματα πτερωτὰ, χαρὰὶ τοῦ ἀνθρώπου,
καὶ τῶν μακάρων Ὀλυμπίων αἰέμνηστα
κ' εὐτυχῇ δῶρα· ἐπὶ τὰ νῶτα ἀκάμαντα
τῶν ξεφύρων, πετάξατε ταχέως.
Ἑσᾶς προσμένει ἡ γῆ μου· ἐκεῖ τὰ σφάγια,
καὶ τ' ἄνθη ἐκεῖ πλουτίζουσι, καὶ ἡ σμύρνα,
χιλίους ναοὺς· τοὺς ἔκτισαν ἀνίκητα
τῆς ἱεῖρας Ἐλευθερίας τὰ χέρια.

Ἦλθεν ἡ ποθητὴ ὥρα· στολίζουσι
τὴν κεφαλὴν σεβάσμιον τῆς Ἑλλάδος
ἥ δάφναι, φύλλα ἀμάραντα θριάμβων·
καὶ σείς χρυτᾶ, σείς ἀμβροσίον ρόδα

τοῦ παραδείσου ἑλικωνίου, συμπλέξατε
σήμερον τὸν ἄγνόν στέφανον· μόνη,
ἀμάργαρος, ὁλόγυμνος, αὐτάγγελτος,
τὸ καθαρὸν τοῦ οὐρανοῦ ἀναβαίνει
ἡ Ἀρετή· ἀλλ' ἂν ἡ Πιερίδες
τὴν λαμπρὰν τῆς χαρίσωσιν ἀκτῖνα
ἀφθόνητος τιμᾶται· ἐπαινουμένη
τοὺς ἐπιγείους χοροὺς τότε δὲν φεύγει.

Π Ι Ν Α Ξ

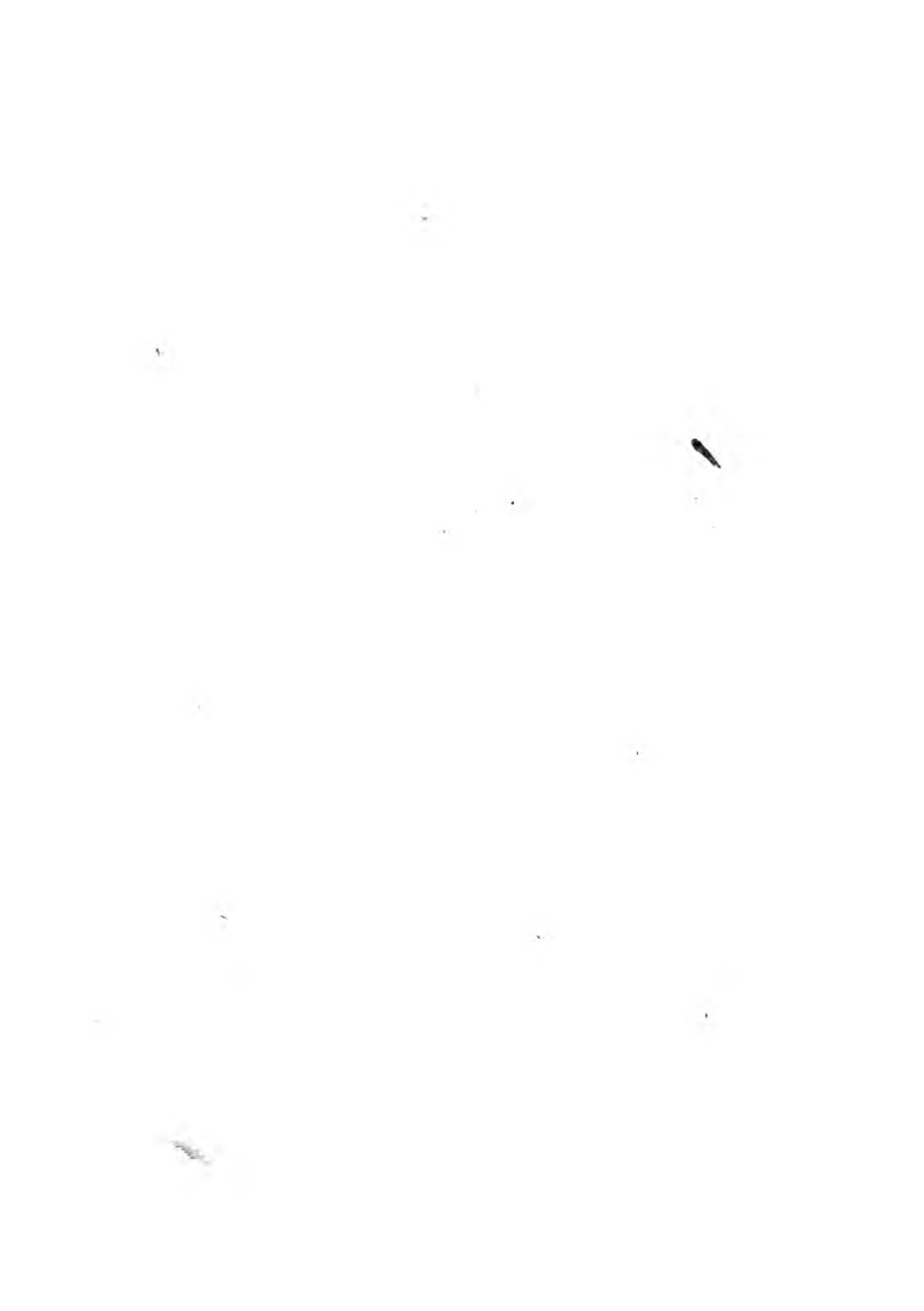
τῶν

ὧδ' ὧν.

ὧδ' ἁ'.	Ὁ Φιλόπατρις	σελ.	1.
— β'.	Εἰς Δόξαν	—	21.
— γ'.	Εἰς Θάνατον	—	33.
— δ'.	Εἰς τὸν ἱερὸν λόχον	—	47.
— ε'.	Εἰς Μούσας	—	55.
— ς'.	Εἰς Χίον	—	67.
— ζ'.	Εἰς Πάργαν	—	79.
— η'.	Εἰς Ἀγαρηνοὺς	—	87.
— θ'.	Εἰς Ἐλευθερίαν	—	97.
— ι'.	Ὁ Ω'κεανός	—	105.

Σημειώσεις, καὶ πίναξ λέξεων καὶ φράσεων.

ΩΔΗ ΠΡΩΤΗ.

Ο ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ.

στροφὴ α'.

Ω φιλτάτη πατρίς,
ὦ θαυμασία νῆσος,
Ζάκρνε· σὺ μοῦ ἔδωκας
τὴν πνοήν, καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος
τὰ χρυσᾶ δῶρα!

β'.

Καὶ σὺ τὸν ὕμνον δέξου·
ἐχθαίρουσιν οἱ Ἀθάνατοι
τὴν ψυχὴν, καὶ βροντάουσιν
ἐπὶ τὰς κεφαλὰς
τῶν ἀχαρίστων.

γ'.

Ποτὲ δὲν σὲ ἐλησμόνησα,
ποτέ· — Καὶ ἡ τύχη μ' ἔρριψε
μακρὰ ἀπὸ σέ· μὲ εἶδε
τὸ πέμπτον τοῦ αἰῶνος
εἰς ξένα ἔθνη.

δ'.

Ἀλλὰ εὐτυχὴς, ἢ δύστηνος
ὅταν τὸ φῶς ἐπλούτη
τὰ βουναί, καὶ τὰ κύματα,
σὲ ἐμπρὸς τῶν ὀφθαλμῶν μου
πάντοτες εἶχον.

ε'.

Σὺ, ὅταν τὰ οὐράνια
ρόδα με' τὸ ἀμαυρότατον
πέπλον σκεπάζῃ ἡ νύκτα,
σὺ εἶσαι τῶν ὀνείρων μου
ἡ χαρὰ μόνη.

ς'.

Τὰ βήματά μου ἐφώτισε
ποτὲ εἰς τὴν Αὐσονίαν,
γῆ μακαρία, ὁ ἥλιος·
κεῖ καθαρὸς ὁ αἶρας
πάντα γελάει.

ξ',

Ἐκεῖ ὁ λαὸς ηὐτύχησεν·
ἐκεῖ ἡ Παρνασσία κόραι
χορεύουν, καὶ τὸ λύσιον
φύλλον αὐτῶν τὴν λύραν
κεῖ στεφανώνει.

η'.

Ἄγρια, μεγάλα τρέχουσι
τὰ νερά τῆς θαλάσσης,
καὶ ρίπτονται, καὶ σχίζονται
βίαια ἐπὶ τοὺς βράχους
ἀλβιονείους.

(14)

θ'.

Ἀδeiaζει ἐπὶ τὰς ὄχθας
τοῦ κλεινοῦ Ταμησοῦ,
καὶ δύναμιν, καὶ δόξαν,
καὶ πλοῦτον ἀναρίθμητον
τὸ ἀμαλθεῖον.

ι'.

Ἐκεῖ τὸ αἰόλιον φύσημα
μ' ἔφερεν· ἢ ἀκτῖνες
μ' ἔθρεψαν, μ' ἔθεράπευταν
τῆς ὑπεργλυκυτάτης
ἐλευθερίας.

ια'.

Καὶ τοὺς νχούς σου ἑθαύμασα
τῶν Κελτῶν ἱερὰ
πόλις τοῦ λόγου ποία,
ποία εἰς ἐσὲ τοῦ πνεύματος
λείπει ἀφροδίτη;

(15)

ιβ.

Χαῖρε Αὐσονία, χαῖρε
καὶ σὺ Ἀλβιών, χαιρέτωσαν
τὰ ἔνδοξα Παρίσια·
ῥαῖα καὶ μόνη ἡ Ζάκυνθος
μὲ κυριεύει.

ιγ.

Τῆς Ζακύνθου τὰ δάση,
καὶ τὰ βουνὰ σκιώδη,
ἤκουον ποτὲ σημαίνοντα
τὰ θεῖα τῆς Ἀρτέμιδος
ἀργυρᾷ τόξα.

ιδ.

Καὶ σήμερον τὰ δένδρα,
καὶ τὰς πηγὰς σεβάζονται
δροσεράς οἱ ποιμένες·
αὐτοῦ πλανῶνται ἀκόμα
ἡ Νηρηίδες.

ι ε'.

Τὸ κῦμα ἰόνιον πρῶτον
ἐφίλησε τὸ σῶμα·
πρῶτοι οἱ ἰόνιοι Ζέφυροι
ἐχαΐδευσαν τὸ στῆθος
τῆς Κυthereίας.

ι ς'.

Κ' ὅταν τὸ ἐσπέριον ἄστρον
ὁ οὐρανὸς ἀνάπτῃ,
καὶ πλέωσι γέμοντα ἔρωτος
καὶ φωνῶν μουσικῶν
θαλάσσια ξύλα·

ι ζ'.

Φιλεῖ τὸ ἴδιον κῦμα,
οἱ αὐτοὶ χαϊδεύουν Ζέφυροι
τὸ σῶμα καὶ τὸ στῆθος
τῶν λαμπρῶν Ζακυνθίων
ἄνδρος παρθένων.

(17)

ιη'.

Μοσχοβολάει τὸ κλίμα σου,
ὦ φιλτάτη πατρίς μου,
καὶ πλουτίζει τὸ πέλαγος
ἀπὸ τὴν μυρωδίαν
τῶν χρυσῶν κήτρων.

ιθ'.

Σταφυλοφόρους ῥίζας,
ἐλαφρά, καθαρά,
διαφανῇ τὰ σύννεφα
ὁ βασιλεὺς σοῦ ἐχάρισε
τῶν Ἀθανάτων.

κ'.

Ἡ λαμπὰς ἡ αἰώνιος
σοῦ βρέχει τὴν ἡμέραν
τοὺς καρποὺς, καὶ τὰ δάκρυα
γίνονται τῆς νυκτὸς
εἰς ἐσὲ κρίνοι.

κα'.

Δὲν ἔμεινεν ἔαν ἔπεσε
ποτὲ εἰς τὸ πρόσωπόν σου
ἢ χιῶν· δὲν ἐμάρανε
ποτὲ ὁ θερμὸς Κύων,
τὰ σμάραγδά σου.

κβ'.

Εἶσαι εὐτυχής· καὶ πλέον
σὲ λέγω εὐτυχέστεραν,
ὅτι σὺ δὲν ἐγνώρισας
ποτὲ τὴν σκληρὰν μάστιγα
ἐχθρῶν, τυράννων.

κγ'.

Ἄς μὴ μοῦ δώσῃ ἢ μοῖρά μου
εἰς ξένην γῆν τὸν τάφον·
εἶναι γλυκὺς ὁ θάνατος
μόνον ὅταν κοιμώμεθα
εἰς τὴν πατρίδα.

ΩΔΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΕΙΣ ΔΟΞΑΝ.

στροφὴ α'.

Εσφαλεν ὁ τὴν δόξαν
ὀνομάσας ματαίαν,
καὶ τὸν ἄνδρα μαινόμενον
τὸν πρὸ τοιαύτης καίοντα
θεῶς τὴν σμύρναν.

β'.

Δίδει αὐτὴ τὰ πτερὰ·
καὶ εἰς τὸν τραχὺν, τὸν δύσκολον
τῆς Ἀρετῆς τὸν δρόμον
τοῦ ἀνθρώπου τὰ γόνατα
ἰδοὺ πετάουν.

γ'.

Μικράν ψυχὴν, κατάπτυστον,
κατάπτυστον καρδίαν
ἔτυχ' ὅστις ἀκούει
τῆς δόξης τὴν παράκλησιν
καὶ δειλιάζει.

δ'.

Ποτὲ, ποτὲ με' δάκρυα
δὲν ἔβρεξεν ἐκεῖνος
τῶν φίλων του τὸ μνήμα,
οὔτε τὸ χῶμα ἐφίλησε
τῶν συγγενῶν του.

ε'.

Εἰς τὸν ἡγριωμένον
βαθὺν ὠκεανὸν,
ὅπου φουσᾷ με' βίαν
καὶ ὀργίζεται τὸ πνεῦμα
τῆς πικρᾶς τύχης.

ς'.

Καθ' ἡμέραν κυττάζει
τοὺς πολλοὺς τῶν δυστήνων
πνιγομένων θνητῶν,
καὶ ποῖος ποτὲ τὸν ἤκουσε
παραπονοῦντα;

ζ'.

Θερμότατον τὸν πόθον
ἐφύτευσας τῆς δόξης
εἰς τὴν καρδίαν τῶν τέκνων σου,
ὦ Ἑλλάς, καὶ καλεῖσαι
μήτηρ ἡρώων.

η'.

Καθὼς ἀπὸ τὸ σπήλαιον
ἐκβὰς ὁ λέων πληγώνει,
σκοτώνει, διασκορπίζει
τολμηρῶν κυνηγῶν
πληθὺς Ἀράβων.

θ'.

Καθώς εἰς τὸν χειμῶνα
τὸ νερὸν ὑπερήφανον
τοῦ χειμάρρου κυλίεται,
καὶ τὰ χωράφια χάνονται
βοσκοὶ καὶ ζῶα.

ι'.

Ἡ καθὼς τὴν αὐγὴν
ἐξαπλώνει ὁ ἥλιος,
καὶ τ' ἄστρα τ' ἀναρίθμητα
ἀπὸ τὸν μέγαν Ὀλυμπον
πάντα ἐξαλείφει.

ια'.

Οὕτως τὰ μύρια τάγματα
ἔχυσεν ὁ Ἀράξης,
ἀλλὰ, ὦ Ἀσπίς Ἑλλάδος,
σὺ ἐπὶ τοὺς Πέρσας ἀστράψες,
κ' ἔγινον κόνις.

(25)

ιβ'.

Περίφημοι ψυχαὶ
τριακοσίων λακόνων,
ψυχαὶ αἵπου ἐδοξάσατε
τὸν Ἀσωπὸν καὶ τ' ἄλσος
τῆς Μαραθῶνος·

ιγ'.

Εὐφραине με' τὸ ἀθάνατον
μέτρον τὰς Ἀχαιίδας
χήρας ὁ θεῖος Ὅμηρος,
καὶ τὸ πνεῦμά σας ἀναπτε
τὸ ἴδιον μέλος.

ιδ'.

Τοῦ καρτεροῦ Αἰακίδου
τὴν Φήμην ἐζηλεύσατε,
(αἰέμνηστος, θαυμάσιος
ζῆλος) καὶ τ' αἶμα ἐχύσατε
διὰ τὴν Ἑλλάδα.

θ'.

Καθώς εἰς τὸν χειμῶνα
τὸ νερὸν ὑπερήφανον
τοῦ χειμάρρου κυλίεται,
καὶ τὰ χωράφια χάνονται
βοσκοὶ καὶ ζῶα.

ι'.

Ἡ καθὼς τὴν αὐγὴν
ἐξαπλώνει ὁ ἥλιος,
καὶ τ' ἄστρα τ' ἀναρίθμητα
ἀπὸ τὸν μέγαν Ὀλυμπον
πάντα ἐξαλείφει.

ια'.

Οὕτως τὰ μύρια τάγματα
ἔχυσεν ὁ Ἀράξης,
ἀλλὰ, ὦ Ἀσπίς Ἑλλάδος,
σὺ ἐπὶ τοὺς Πέρσας ἀστράψες,
καὶ ἔγινον κόνις.

(25)

ιβ'.

Περίφημοι ψυχαὶ
τριακοσίων λακόνων,
ψυχαὶ αἵπου ἐδοξάσατε
τὸν Ἀσωπὸν καὶ τ' ἄλσος
τῆς Μαραθῶνος·

ιγ'.

Εὐφραϊνε με' τὸ ἀθάνατον
μέτρον τὰς Ἀχαιίδας
χήρας ὁ θεῖος Ὅμηρος,
καὶ τὸ πνεῦμά σας ἀνάπτε
τὸ ἴδιον μέλος.

ιδ'.

Τοῦ καρτεροῦ Αἰακίδου
τὴν Φήμην ἐξηλεύσατε,
(αἰείμνηστος, θαυμασίος
ξῆλος) καὶ τ' αἷμα ἐχύσατε
διὰ τὴν Ἑλλάδα.

θ'.

Καθώς εἰς τὸν χειμῶνα
τὸ νερὸν ὑπερήφανον
τοῦ χειμάρρου κυλίεται,
καὶ τὰ χωράφια χάνονται
βοσκοὶ καὶ ζῶα.

ι'.

Ἡ καθὼς τὴν αὐγὴν
ἐξαπλώνει ὁ ἥλιος,
καὶ τ' ἄστρα τ' ἀναρίθμητα
ἀπὸ τὸν μέγαν Ὀλυμπον
πάντα ἐξαλείφει.

ια'.

Οὕτως τὰ μύρια τάγματα
ἔχυσεν ὁ Ἀράξης,
ἀλλὰ, ὦ Ἀσπίς Ἑλλάδος,
σὺ ἐπὶ τοὺς Πέρσας ἀστράψες,
κ' ἔγινον κόνις.

(25)

ιβ'.

Περίφημοι ψυχαὶ
τριακοσίων λακόνων,
ψυχαὶ αἵπου ἐδοξάσατε
τὸν Ἀσωπὸν καὶ τ' ἄλσος
τῆς Μαραθῶνος·

ιγ'.

Εὐφραϊνε με' τὸ ἀθάνατον
μέτρον τὰς Ἀχαιΐδας
χήρας ὁ θεῖος Ὅμηρος,
καὶ τὸ πνεῦμά σας ἀναπτε
τὸ ἴδιον μέλος.

ιδ'.

Τοῦ καρτεροῦ Αἰακίδου
τὴν φήμην ἐζηλεύσατε,
(αἰείμνηστος, θαυμάσιος
ζῆλος) καὶ τ' αἷμα ἐχύσατε
διὰ τὴν Ἑλλάδα.

ιε'.

Καίγω, καίγω τὸ σίδηρον
γυρεύω· ποῖος μοῦ δεῖνει
τὰς βροντὰς τοῦ πολέμου;
ποῖος μ' ὁδηγεῖ τὴν σήμερον
εἰς τὸν ἀγῶνα;

ις'.

Φοβερὸν, μυσαρὸν
θρέμμα σκληρᾶς Ἀσίας,
Ὡθωμανὲ, τί μένεις;
τί νοεῖς; τί δὲν φεύγεις
τὸν θάνατόν σου;

ιζ'.

Ἐφθασ' ἡ ὥρα· φύγε,
ἀνέξα τὴν ἀγρίαν
ἀραβικὴν φορὰδα·
νίκησον εἰς τὸ τρέξιμον
καὶ τοὺς ἀνέμους.

(27)

ιη'.

Ἐπὶ τὸν Ὑμηττὸν
ἐβλάστησεν ἡ δάφνη,
φύλλον ἱερὸν, στολίζει
τὰ ἡριπομένα λείψανα
τοῦ Παρθενῶνος.

ιβ'.

Νέοι, γυναῖκες, γέροντες,
Ἑλληνικὰ θηρία,
φιλοῦσιν, ἀποσπάουσι
τοὺς κλάδους, στεφανώνουσι
τὰς κεφαλὰς των.

κ'.

Ἀνέβα τὴν ἀράβιον,
Ὠθωμανὲ, φοράδα·
τὴν φυγὴν κατεγκρήμνισον·
Ἑλληνικὰ θηρία
σὲ κατατρέχουν.

κα'.

Τὴν λάμψιν τῶν ὀργάνων
ἀρειμανίων ἴδε·
ἄκουσον τὴν βοὴν
τῶν θάνατον πνεόντων
ἢ ἐλευθερίαν.

κβ'.

Νοεῖς; — Τρέξατε, δεῦτε
οἱ τῶν Ἑλλήνων παῖδες·
ἦλθ' ὁ καιρὸς τῆς δόξης,
τοὺς εὐκλεεῖς προγόνους μας
ᾧς μιμηθῶμεν.

κγ'.

Ἐὰν τὸ ἀκονίσῃ ἡ δόξα,
τὸ ξίφος κεραυνοῖ·
εἰὰν ἡ δόξα θερμώσῃ
τὴν ψυχὴν τῶν Ἑλλήνων
ποῖος τὴν νικάει;

(29)

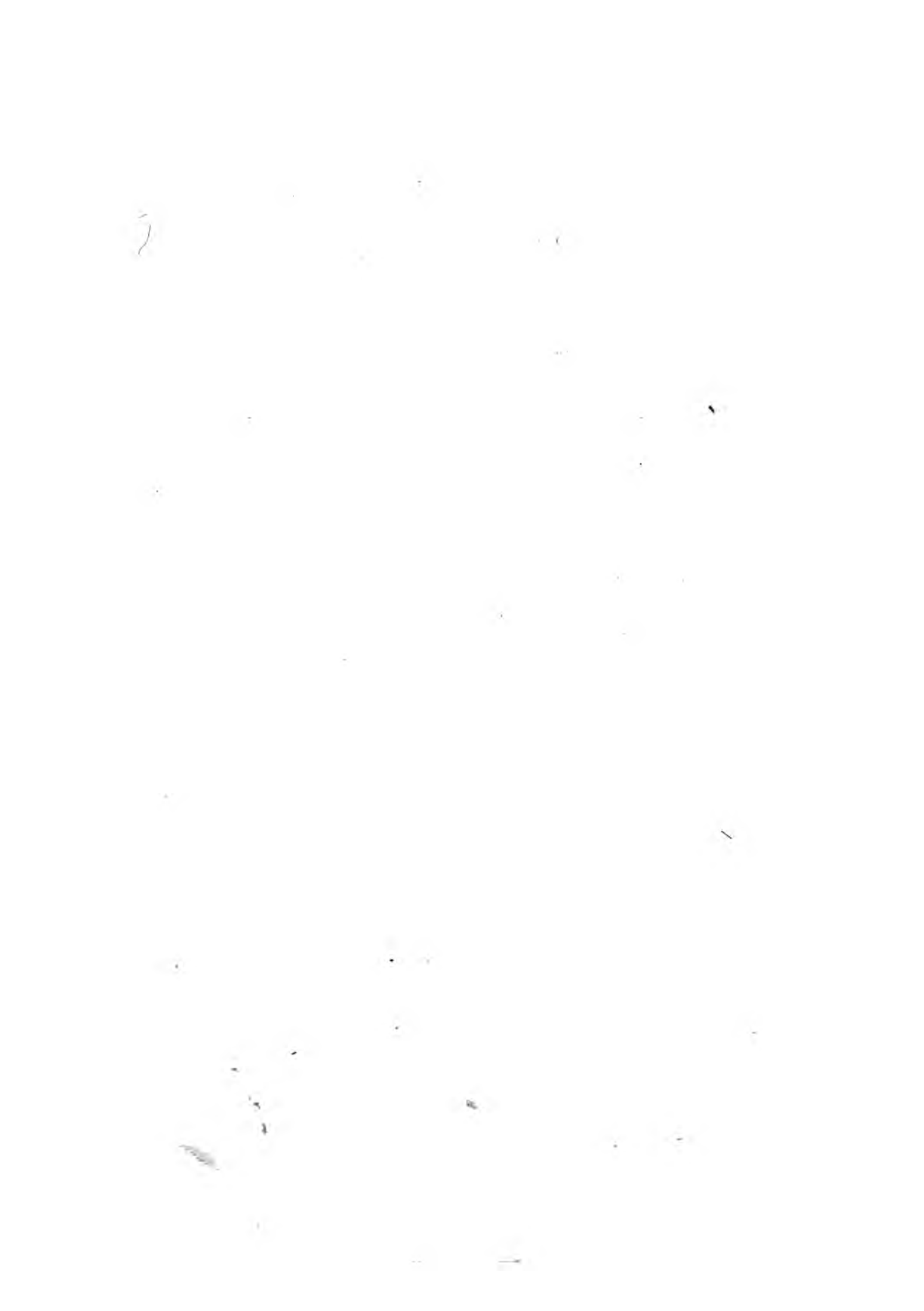
κδ'.

Τί τρέμεις; τὴν Φοράδα
κτύπα, κέντησον, φύγε
ὦθωμανέ· θηρία
μάχην πνέοντα, δόξαν,
σὲ κατατρέχουν.

κε'.

ὦ δόξα, διὰ τὸν πόθον σου
γίνονται καὶ πατρίδος,
καὶ τιμῆς, καὶ γλυκείας
ἐλευθερίας καὶ ὕμνων
ἄξια τὰ ἔθνη.

~~~~~

ΩΔΗ ΤΡΙΤΗ.

ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ.

στροφὴ α'.

Εἰς τοῦτον τὸν ναὸν,
τῶν πρώτων Χριστιανῶν
παλαιότατον κτίριον,
πῶς ἦλθον; πῶς εὕρισκομαι
γονατισμένος;

β'.

Ὅλην τὴν Οἰκουμένην
σκεπάζουν σκοτεινὰ,
ἥσυχα, παγωμένα,
τὰ μεγάλα πτερὰ
τῆς βαθείας νύκτας.

γ'.

Ἐδὼ σίγα· κοιμῶνται
τῶν ἁγίων τὰ λείψανα·
Σίγα ἐδὼ, μὴ ταράξῃς
τὴν ἱερὰν ἀνάπαυσιν
τῶν τεθνημένων.

δ'.

Ἀκούω τοῦ λυσσῶντος
ἀνέμου τὴν ὁρμήν·
κτυπᾷ με' βίαν· ἀνοίγονται
τοῦ ναοῦ τὰ παράθυρα
κατεσχισμένα.

ε'.

Ἀπὸ τὸν οὐρανὸν,
ὅπου τὰ μελανόπτερα
σύννεφα ἀρμενίζουν,
τὸ ψυχρὸν τῆς ἀργύριον
ρίπτει ἡ σελήνη.

ς'.

Καὶ ἓνα κρύον φωτίζει
λευκόν, σιγαλὸν μάρμαρον·
σβησθὲν λειβανιστήριον,
κερία σβηστὰ καὶ κόλυβα
ἔχει τὸ μνήμα.

ξ.

Ω παντοδυναμώτατε!
τί εἶναι; τί παθαίνω;
ὄρθαι εἰς τὴν κεφαλὴν μου
στέκονται ἢ τρίχες!... λείπει
ἡ ἀναπνοή μου!

η'.

Ἴδου, ἡ πλάκα σείεται...
ἰδοὺ ἀπὸ τὰ χαράγματα
τοῦ μνήματος ἐκβαίνει
λεπτὴ ἀναθυμίασις
καὶ ἐμπρὸς μου μένει.

θ'.

Ἐπυκνώθη· λαμβάνει
μορφὴν ἀνθρωπικὴν.
Τί εἶσαι; εἶπέ μου; πλάσμα,
φάντασμα τοῦ νοός μου
τεταραγμένου;

ι'.

Ἡ ζωντανὸς εἶς' ἄνθρωπος,
καὶ κατοικεῖς τοὺς τάφους;
χαμογελάεις; . . . . ἂν ἄφηκας
τὸν ἄδην . . . . ἢ ὁ παράδεισος
εἶπέ μου ἂν σ' ἔχη.

ια'.

— Μὴ μ' ἐρωτᾷς· τὸ ἀνέκφραστον
μυστήριον τοῦ θανάτου
μὴν ἐρευνᾷς· τὰ στήθη,
τὰ στήθη 'ποῦ σ' ἐβύζασαν
ἐμπρός σου βλέπεις.

(37)

ιβ'.

ὦ τέκνον μου, ὦ τέκνον μου,
ἀγαπητόν μου σπλάγχνον,
ἀνόμοιος εἶναι ἡ μοῖρά μας,
καὶ προσπαθεῖς ματαίως
ἵνα μὲ ἀγκαλιάσῃς.

ιγ'.

Παῦσε τὰ δάκρυα. Ἠσύχασε
τὸ πάθος τῆς καρδιάς σου,
Ἄν ἡ χαρὰ ἡ ἀνέλπιστος,
ὅτι μὲ εἶδες, βρέχῃ
τοὺς ὀφθαλμούς σου.

ιδ'.

Μειδίασον, χαίρου φίλε μου,
μᾶλλον· ἀλλ' ἂν ἡ πίκρα,
ὅτι τὸν ἥλιον ἄφηκα,
τώρα σὲ κυριεύῃ,
παρηγορήσου.

ιε'.

Τί κλαίεις; τὴν κατάστασιν
ἀγνοεῖς τῆς ψυχῆς μου·
καὶ εἰς τοῦτο τὸ μνῆμα
τὸ σῶμά μου ἀναπαύεται
ἀπὸ τοὺς κόπους.

ις'.

Ναὶ, κόπος ἀνυπόφοτος
εἶναι ἡ ζωὴ· ἡ ἐλπίδες,
οἱ φόβοι, καὶ τοῦ κόσμου
ἡ χαρὰ καὶ τὸ μέλι
σᾶς βασανίζουν.

ιζ'.

Ἐδῶ ἡμεῖς οἱ νεκροὶ
παντοτινὴν εἰρήνην
ἀπολαύσαμεν, ἄφοβοι,
ἄλυποι, δίχως ὄνειρα
ἔχομεν ὕπνον.

ιη'.

Σεῖς οἱ δειλοὶ ἀχνύζετε
ὅταν τὶς ψιθυρίσῃ
τ' ὄνομα τοῦ θανάτου ·
ἀλλ' ἄφευκτος ὁ θάνατος,
ἄφευκτος εἶναι.

ιδ'.

Μία καὶ μόνη εἶναι
ἡ ὁδὸς, καὶ εἰς τὸν τάφον
φέρει· εἰς αὐτὴν ἡ ἀνάγκη
ἀμάχητον με' χεῖρα
ὠθεῖ τοὺς ζῶντας.

κ'.

Ἵέ μου πνέουσιν μ' εἶδες ·
ὁ ἥλιος κυκλοδίωκτος,
ὥς ἀράχνη, μ' ἐδίπλωνε
καὶ με' φῶς καὶ με' θάνατον
ἀκαταπαύστως.

κα'.

Τὸ πνεῦμα ὁποῦ μ' ἐμψύχωνε
τοῦ Θεοῦ ἦτον φύσημα ,
καὶ εἰς τὸν Θεὸν ἀνέβη·
γῆ τὸ κορμὶ μου, κ' ἔπεσεν
ἐδῶ εἰς τὸν λάκκον.

κβ'.

Ἄλλὰ τὸ φέγγος χάνεται
τῆς σελήνης· σὲ ἀφίνω·
πάλιν θέλω σὲ εἶδεῖν
ὅτε ἡ ζωὴ σοῦ λείψει,
καὶ τότε μόνον.

κγ'.

Με' τὴν εὐχὴν μου ὑπάγε·
ἄλλο δὲν λέγω· θέλω
εἰς τὴν συνείδησίν σου
τὰ λοιπὰ φανερώσειν
ὑστερον... χαῖρε...

(41)

κδ'.

Τέκνον μου χαῖρε... — Πρόσμενε,
τὸν υἱὸν λυπημένον
μὴ παραιτήσης. Ἔπεσε.
Καὶ μένουν οἱ ὀφθαλμοί μου
εἰς βαθὺ σκότος.

κε'.

ὦ Φωνή, ὦ μητέρα,
ὦ τῶν πρώτων μου χρόνων
σταθερὰ παρηγόρησις·
ὄμματ' ὅπου μ' ἐβρέχατε
με' γλυκὰ δάκρυα!

κς'.

Καὶ σὺ στόμα ὅπου ἐφίλησα
τόσαις φοραῖς, με' τόσην
θερμοτάτην ἀγάπην,
πόση ἄπειρος ἄβυσσος
μαῶς ξεχωρίζει!

(42)

κζ'.

Αἰ', καὶ ἄπειρος ἄς εἶναι
κ' ἔτι φοβερωτέρα·
ἐκεῖ μέσα ἀτάρακτος
θέλω ἐγὼ συντριφθεῖν
γυρεύοντάς σας.

κη'.

Τώρα, τώρα τὰ χεῖλη μου
δύνανται 'να φιλήσουν
τοῦ θανάτου τὰ γόνατα·
'να στέψω τὸ κρανίον του
δύναμαι τώρα.

κθ'.

Ποῦ εἶναι τὰ ῥόδα; Φέρετε
στεφάνους ἀμαράντους·
τὴν λύραν δότε· ὑμνήσατε·
ὁ φοβερός ἐχθρὸς
ἔγινε φίλος.

(43)

λ'.

Κεῖνος ὅπου τὸ μέτωπον
τρυφερῶν γυναικῶν
ἀγκάλιασε, πῶς δύναται
εἰς ἀνδρικήν καρδίαν
ἵνα ῥίψη φόβον;

λα'.

Ποῖος ἄνθρωπος εἰς κίνδυνον
εἶναι; τῶρα ὅπου βλέπω
τὸν θάνατον με' θάρρος,
ἐγὼ κρατῶ τὴν ἄγκυραν
τῆς σωτηρίας.

λβ'.

Ἐγὼ τῶρα ἐξαπλώνω
ἰσχυράν δεξιάν
καὶ τὴν ἄτιμον σφίγγω
πλεξίδα τῶν τυράννων
δολιοφρόνων.

(44)

λγ'.

Ἐγὼ τὰ σκῆπτρα στάζοντα
αἵματος καὶ δακρύων
καταπατῶ· καὶ καίω
τῆς δεισιδαιμονίας
τὸ βαρὺ βάκτρον.

λδ'.

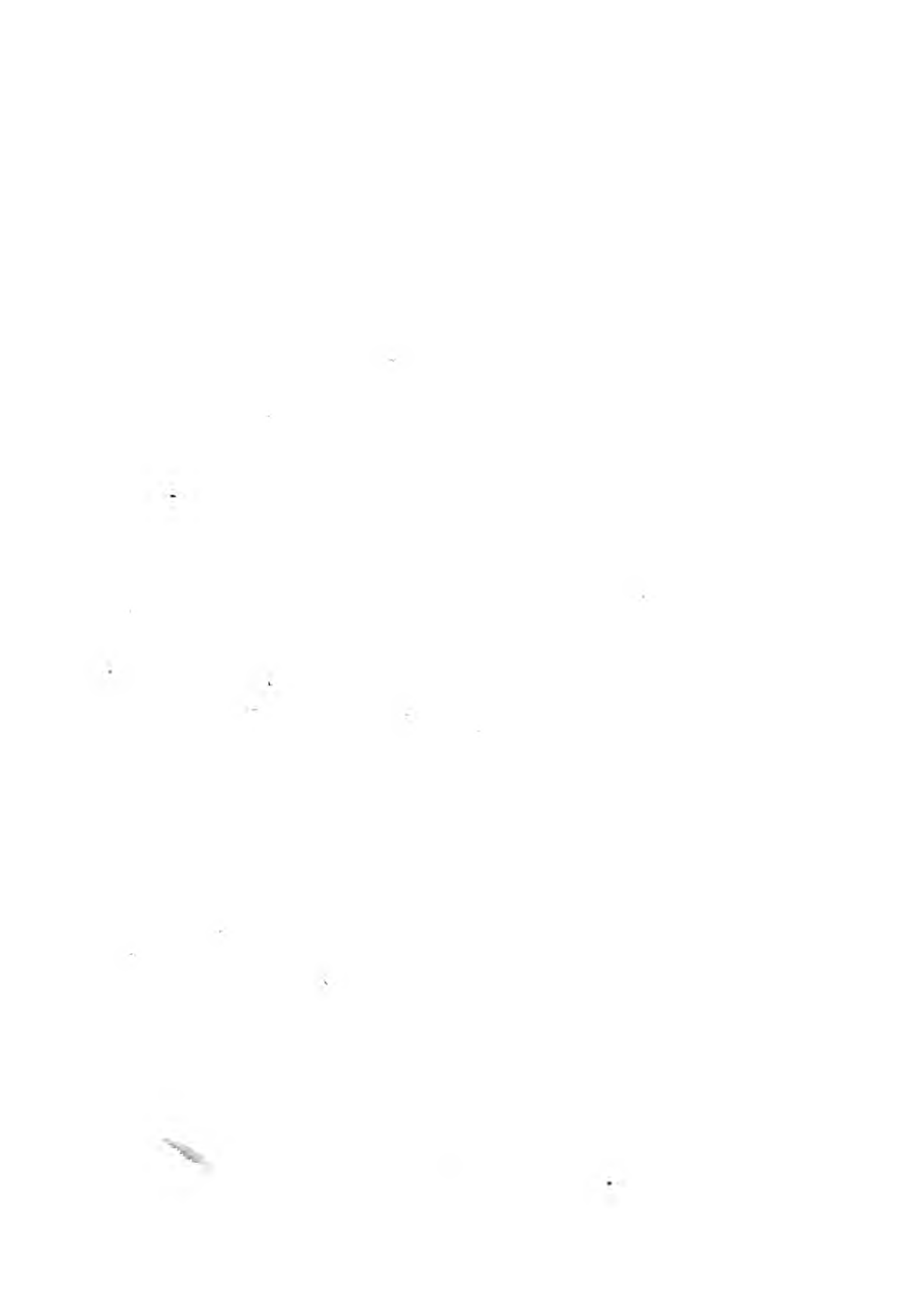
Ἐπάνω εἰς τὸν βωμὸν
τῆς ἀληθείας, τὰ σφάγια
τώρα ἐγὼ ρίπτω· μ' ἄφθονα
τὸν λίβανον σωρεύω,
μ' ἄφθονα χέρια.

λε'.

Ὡς ἀπ' ἑνα βουνὸν
ὁ ἀετὸς εἰς ἄλλο
πετάει, καί γ' ὡς τὰ δύσκολα
κρημνὰ τῆς ἀρετῆς
οὕτω ἐπιβαίνω.

ΩΔΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ ΛΟΧΟΝ.

στροφὴ α'.

« Ἄς μὴ βρέξῃ ποτὲ
τὸ σύννεφον, καὶ ὁ ἄνεμος
σκληρὸς ἅς μὴ σκορπίσῃ
τὸ χῶμα τὸ μακάριον
ᾧ ποῦ σᾶς σκεπάζει.

β'.

« Ἄς τὸ δροσίση πάντοτε
μέτ' ἄργυρᾶ τῆς δάκρυα
ἢ ῥοδόπεπλος κόρη •
καὶ αὐτοῦ ἅς ξεφυτρῶνουν
αἰώνια τ' ἄνθη.

γ'.

ὦ γνήσια τῆς Ἑλλάδος
τέκνα • ψυχὰι ποῦ ἐπέσατε
εἰς τὸν ἀγῶνα ἀνδρείως,
τάγμα ἐκλεκτῶν Ἡρώων,
καύχημα νέον •

δ'.

Σᾶς ἄρπαξεν ἡ τύχη
τὴν νικητήριον δάφνην,
καὶ ἀπὸ μυρτιᾶν σᾶς ἔπλεξε
καὶ πένθιμον κυπαρίσσον
στέφανον ἄλλον.

ε'.

Ἄλλ' ἂν τις ἀπεθάνῃ
διὰ τὴν πατρίδα, ἡ μύρτος
εἶναι φύλλον ἀτίμητον,
καὶ καλὰ τὰ κλαδιὰ
τῆς κυπαρίσσου.

(49)

ς'.

Ἄφ' οὗ εἰς τοῦ πρώτου ἀνθρώπου
τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἡ πρόναος
φύσις τὸν φόβον ἔχυσε,
καὶ τὰς χρυσᾶς ἐλπίδας,
καὶ τὴν ἡμέραν.

ξ'.

Ἐπὶ τὸ μέγα πρόσωπον
τῆς γῆς πολυβοτάνου,
εὐθὺς τὸ οὐράνιον βλέμμα
βαθυσκαφῇ ἐφάνέρωσε
μνήματα μύρια.

η'.

Πολλὰ μὲν σκοτεινὰ.
Φέγγει ἐπ' ὀλίγα τ' ἄστρον
τὸ τῆς ἀθανασίας.
τὴν ἐκλογὴν ἐλεύθερον
δίδει τὸ θεῖον.

θ'.

Ἕλληνες, τῆς πατρίδος
καὶ τῶν προγόνων ἄξιοι·
Ἕλληνες σεῖς, πῶς ἤθελεν
ἀπὸ σᾶς προκριθεῖν
ἄδοξος τάφος;

ι'.

Ὁ Γέρων φθονερός,
καὶ τῶν ἔργων ἐχθρός,
καὶ πάσης μνήμης, ἔρχεται·
περιτρέχει τὴν θάλασσαν
καὶ τὴν γῆν ὅλην·

ια'.

Ἀπὸ τὴν στάμναν χύνει
τὰ ρεύματα τῆς λήθης,
καὶ τὰ πάντα ἀφανίζει.
Χάνονται ἢ πόλεις, χάνονται
βασίλεια, καὶ ἔθνη·

ιβ'.

Ἄλλ' ὅτε πλησιάσῃ
τὴν γῆν ὅπου σᾶς ἔχει,
θέλει ἀλλάξῃ τὸν δρόμον τοῦ
ὁ Χρόνος, τὸ θαυμάσιον
χῶμα σεβάζων.

ιγ'.

Αὐτοῦ ἀφ' οὗ τὴν ἀρχαίαν
πορφυρίδα, καὶ σκῆπτρον,
δώσωμεν τῆς Ἑλλάδος,
θέλει φέρειν τὰ τέκνα τῆς
πᾶσα μητέρα.

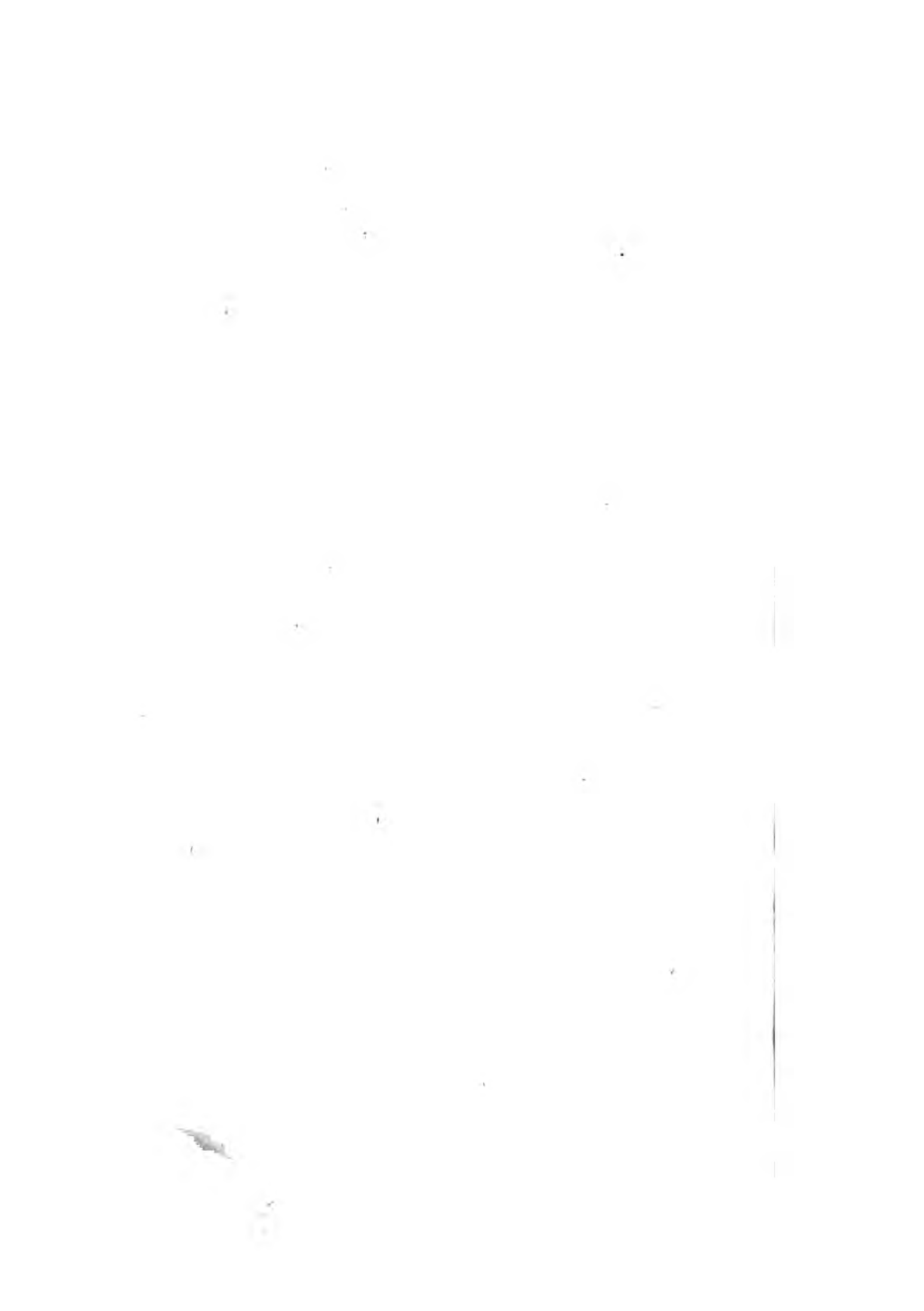
ιδ'.

Καὶ δακρυχέουσα θέλει
τὴν ἱερὰν φιλήσῃ
κόνιν, καὶ εἰπεῖν· Τὸν ἐνδοξόν
λόχον, τέκνα, μιμήσατε,
λόχον Ἡρώων.

ΩΔΗ ΠΕΜΠΤΗ.

ΕΙΣ ΜΟΥΣΑΣ.

στροφὴ α'.

Τὰς χορδὰς αἷς ἀλλάζωμεν
ὦ χρυσὸν δῶρον, χάρμα
Λητογενέος μέγα·
τὰς χορδὰς αἷς ἀλλάζωμεν
ἰόνιος λύρα.

β'.

Ἄλλα σύρματα δότε
ξεφυρόποδες Χάριτες·
καὶ σεῖς ἐπὶ τὸ ξύλον
μελίφρονον, ὑακίνθινον
βάλ.τε στέμμα.

γ'.

Τὰς πτέρυγας ἀπλώνει
ὡς τ' ὄρνεον τοῦ Διὸς,
καὶ ὑψώνεται τὸ μέτρον
ἕως τὸν οὐράνιον κῆπον
τῶν Πιερίδων.

δ'.

Χαίρετε ὦ κόραι, χαίρετε
Φωναὶ ὅπου τὰ δεῖπνα
τῶν Ὀλυμπίων πλουτίζετε
μέ' χορῶν εὐφροσύνας
κ' εὐρύθμον μέλος.

ε'.

Σεῖς τὰ αἰθέρια νεῦρα
τῆς Φόρμιγγος κροτεῖτε,
καὶ τὰ θηρία, καὶ τ' ἄλσῃ
χάνονται ἀπὸ τὸ πρόσωπον
τῆς γῆς πλατείας.

ς'.

Ὅπου τρέμουσιν ἄπειρα
τὰ φῶτα τῆς νυκτὸς,
ἐκεῖ ὑψηλὰ πλατύνεται
ὁ γαλαξίας καὶ χύνει
δρόσου σταγόνας.

ξ'.

Τὸ ποτὸν καθαρὸν
θεραπεύει τὰ φύλλα,
κ' οὐκοῦν ἄφησε τὸ χόρτον
εὐρίσκει ῥόδα ὁ ἥλιος
καὶ μυρωδίαν.

η'.

Οὕτω ὑπὸ τοὺς δακτύλους σαι
ἡ ἐλικώνιος λυα,
τρέμει, καὶ τ' ἄνθη αἰμάραντα
τῆς ἀρετῆς γεμίζουσι
πᾶσαν καρδίαν.

θ'.

"Οχι πατέρες, τύραννοι·
"Οχι ἀνθρώποι καὶ τέκνα,
ἀλλὰ δειλὰ καὶ ἀναίσθητα
ποίμνια τὸν κύκλον ἤθελον
τρέξιν τοῦ βίου·

ι'.

Χεῖρες κεραυνοφόροι,
μόνον νῶτα ὑποφέροντα
τὰς πληγὰς· ἂν τὸ δίκρανον
τοῦ Παρνασσοῦ λιγύφθογγον
σπήλαιον ἐσίγα.

ια'.

Διὰ παντὸς μοιράσατε
θεῖαι παρθένοι τὴν δίκην·
διὰ παντὸς χάρισατε
τῶν ἀνθρώπων αἰσθήσεις
ὑψηλονόους.

ιβ'.

Ἄφρίζουν τὰ ποτήρια
τῆς ἀδικίας, δυνάσται
πολλοὶ καὶ διψασμένοι
ἰδοὺ τ' ἀδράχνουν· γέμουσι
μέθης καὶ φόνου.

ιγ'.

Τώρα ναὶ τώρα ἀστράψατε
ὦ Μοῦσαι, τώρα ἀρπάξατε
τὴν πτερωτὴν βροντὴν,
κατὰ σκοπὸν βαρέσατε
μ' εὐστόχον χεῖρα.

ιδ'.

Φυλάξατε τοὺς ὕμνους
διὰ τοὺς δικαίους· μόνον
εἰς αὐτοὺς τὴν εἰρήνην,
καὶ τοὺς χρυσοῦς στεφάνους
εἰς αὐτοὺς δότε.

ι ε'.

Ἦτον ποτὲ ἦ ἐννέα
 Ὀλύμπια φωναί
 ἐκεῖ ὁποῦ χορεύουσι
 τῆς ἡμέρας ἦ κόραι
 λαμπαδηφόροι.

ι ς'.

Ἦκουον μόνον οἱ κύκλοι
 τῶν οὐρανῶν, τὴν σύμφωνον
 θεόπνευστον ᾠδὴν,
 καὶ τὸν αἶερα ἀκίνητον
 εἶχε ἡ γαλήνη.

ι ζ'.

Ἄλλ' ὅτε τὸ μειδίασμα
 τοῦ θεοῦ τῶν ἐρώτων,
 τὸν Κιθαιρῶνα ἐσκέπασε
 με' θύμον καὶ με' κλήματα
 σταφυλοφόρα·

(61)

ιη'.

Ἐκεῖ ὁ ῥυθμὸς ἐπέραστος
καταβαίνων, τὸ βλέμμα
τῶν γηγενέων δρακόντων
ἐχάθη, ὡς τὰ χαράγματα
χάνεται ὁ ὕπνος.

ιθ'.

Τοῦ θεσπεσίου γέροντος
ἱερὰ κεφαλὴ·
φωνὴ εὐτυχῆς ποῦ εὐφήμησας
τῆς κλεινῆς Ἀχαιΐας
τ' ἄριστα τέκνα.

κ'.

Ἐσὺ θαυμάσιε Ὅμηρε
ἐξένισας τὰς Μούσας·
καὶ τοῦ Διὸς ἦ κόραι
εἰς τὰ χεῖλη σου ἀπέθηκαν
τὸ πρῶτον μέλι.

(62)

κα'.

Εἰς τιμὴν τῶν Θεῶν
ἐφύτευσας τὴν δάφνην ·
εἶδον πολλοὶ αἰῶνες
τὸ Φυτόν εὐθαλές
ὑπερακμάζον.

κβ'.

Μέσα εἰς τὸ Θεῖον στέλεχος
τί δὲν ἐθησαυρίσατε
τὰ σίμβλα αἰωνίως;
τί ὧ ἀώνια μέλισσαι
τὸ παραιτεῖτε;

κγ'.

Ὅταν εἰς τὴν ἀθλίαν
Ἑλλάδα ἀπὸ τὰ ἔσχατα
τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης
τῶν ἀραβίων πετάλων
ἦλθεν ὁ κτύπος ·

{ 63 }

κδ.

Ἐκεῖ πρὸς τὰ λουτρά
ὅπου τὰς τρίχας πλύνουσι
τῶν Φοιβηίδων ἢ Ὠραι,
τότε δικαίως ἐφύγατε
ὦ Πιερίδες.

κε'.

Καὶ τώρα εἰς τέλος φέρετε
τὴν μακρὰν ξενιτείαν.
χρόνος χαρᾶς ἐπέστρεψε,
καὶ λάμπει τώρα ἐλεύθερον
τὸ Δέλφιον ὄρος.

κς'.

Ῥέει καθαρὸν τὸ ἀργύριον
τῆς Ἰπποκρήνης· κράζει,
ὄχι τὰς ξένας, κράζει
σήμερον ἢ Ἑλλάς
τὰς θυγατέρας.

{ 64 }

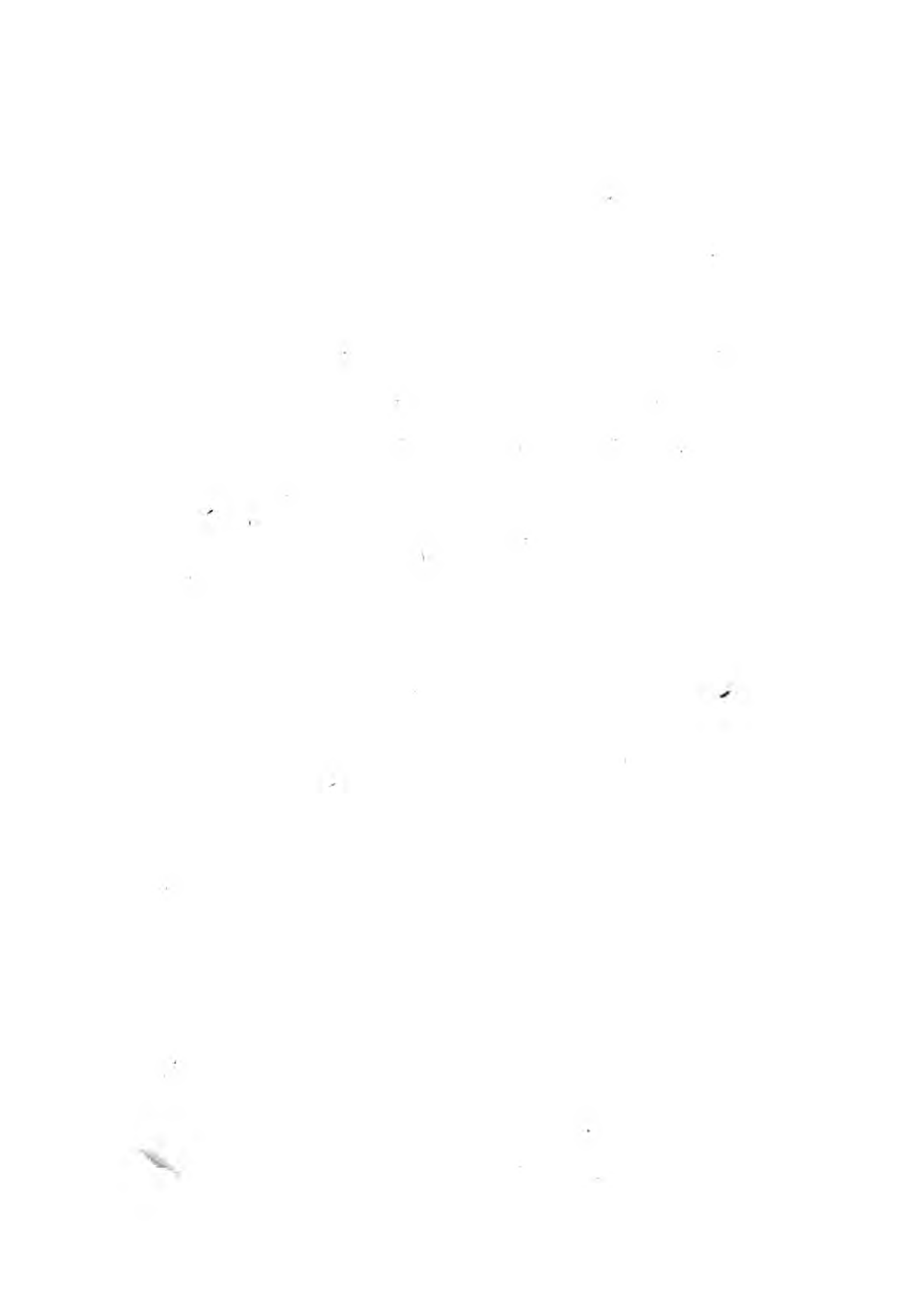
ιζ.

"Ηλθετε, ὦ Μοῦσαι, ἀκούω,
καὶ χαίρουσα πετάει
πετᾶ ἡ ψυχὴ μου, ἀκούω
τῶν λυρῶν τὰ προίμια,
ἀκούω τοὺς ὕμνους.

Ω Δ Η Ε Κ Τ Η .

ΕΙΣ ΧΙΟΝ.

στροφὴ α'.

Ὡς ὅτε ἀπὸ τὸ στόμα
κρέμεται τῶν θνητῶν
αὐλὸς λελυπημένος
καὶ ἡ φωνὴ του με' κόπον
τρέμουσα ἐκβαίνει •

β'.

Ὡς μέσα εἰς τὰ πολύδενδρα
δάση τὸ βράδυ εἰσπνέει
τὸ τεθλιμμένον φύσημα
Μεσημβρινὸν καὶ φαίνεται
θρῆνες ἀνθρώπων •

(68)

γ'.

Εἰς τὸν ἡρημωμένον
αἰγιαλὸν τῆς νήσου
οὕτω φέρουν τὰ κύματα
καὶ τὸ παράπονόν τους
ἢ Ὠκεανίνα.

δ'.

Τὰ γαλακτώδη μέλη
τῶν παρθένων τῆς Χίου
πλέον ἐσὺ δὲν ῥαντίζεις
ὦ λαμπρὸν τοῦ Αἰγαίου
ἱερὸν ρεῦμα.

ε'.

Ὅταν τὰ στήθη ἀφίλητα,
θρίαμβος τῶν Χαρίτων,
βράδυν καὶ αὐγὴν ἐδρόσιζες
ἐκαταφρόνεις τότε
τὰ ῥόδα ἡῶα.

ς'.

Τώρα χηρεύεις, τώρα
τοὺς βαρβάρους θαλάμους
ὑπηρετοῦν, μιαίνονται
τὰ κάλλη τῶν παρθένων
θεοιδέων.

ξ'.

Ἐκεῖ ὅπου ἡ πανήγυρις
τῶν Μουσῶν τῆς Ἑλλάδος
ἄναπτε τὰ πυρὰ,
καὶ τῶν ποδῶν ἐσήμαινε
τ' ἄλυπον μέτρον·

η'.

Ἵβριστικά, ὑπερήφανα
τύμπανα ἀκούω· καὶ βλέπω
τὴν Ναβαθαῖαν· εἰς αἶμα
βαμμένη ἐπὶ τοὺς πύργους
ἀεροκινεῖται.

(70)

θ'.

Θλίβει ὁ καπνὸς τὸ διάστημα
γαλάζιον τῶν αἰέρων·
οὕτως εἰς τὴν ὁμίχλην
τοῦ θανάτου, μειδίασμα
πνίγεται νέον.

ι'.

Πόσους ναοὺς 'ποῦ ἐδέχοντο
τάς πτερωτάς τῆς πίστεως
προσευχὰς καὶ τὰ δῶρα·
πόσους βλαστοὺς σοφίας,
πόσας ἐλπίδας·

ια'.

Αἶ, πόσους πνέοντας ἔρωτα
θαλάμους, τῶρα ἡ φλόγα
βαρβάρως κατατρώγει·
μισητὸν ὀλοκαύτωμα
ἐνὸς τυράννου.

(71)

ιβ.

Στεναζούσης νυκτός
καὶ τοῦ βαθέος ἄδου
τρομεραὶ θυγατέρες,
ἑσᾶς φωνάζω, ἑσᾶς
τὰς Ἑρινύας.

ιγ'.

Τί ἀκαίρως τὰ βασίλεια
σκοτεινὰ κατοικεῖτε
τοῦ ὕπνου; ν' ἀποσπάσετε
τὰ δεσμὰ τῶν ὀνείρων
τί ἀργοπορεῖτε;

ιδ'.

Τρέξατε· ἐδῶ τὸν θόρυβον
τῶν μεγάλων πτερύγων
φέρειτ' ἐδῶ· κυττάξατε,
σκληρὰν σᾶς δείχνω κ' ἄνδρα
καρδίαν τυράννου.

(72)

ιε'.

Τὰς λαμπάδας αὐτοῦ
τινάξατε, αὐτοῦ ρίψατε
βροχὴν πεπυρωμένην,
αὐτοῦ Ἑριννύες πετάξατε
χιλίας ἐχίδνας.

ις'.

Ὁ μιαρὸς, τὴν μάχαιραν...
ἀνατριχιάζω... τρέμοισι
τὰ δάκτυλά μου... μίαν
πρὸς μίαν ἐσύντριψα
τὰς χορδὰς ὅλας.

ιζ'.

ὦ λαιμοὶ τῶν ἀθώων
παιδιῶν μας, ὦ πλευρὰ
σεβάσμια τῶν μητέρων,
γερόντων κόμαι εἰς τ' αἷμα
ἀθλίως βρεγμένοι!

ιη'.

Ἐκδίκησιν ζητεῖτε;
ἢ Φωνή σας ἤκούσθη.
Ποτὲ εἰς τὴν γῆν οἱ ἀθάνατοι
τοὺς ληστὰς δὲν ἀφίουν
ἀτιμωρήτους.

ιθ'.

* Ἄν φύγωσι τὸ δρέπανον
θανατηφόρον, φάρμακα
ἐπὶ τὰ χεῖλη εὐρίσκουσι
τοῦ ὕμεναίου, καὶ δρᾶκοντας
εἰς τὰ ποτήρια.

κ'.

Οἱ Φοίνικες ξηραίνονται
τῆς Εἰλειθυίας· βαρύνεται
ἐπάνω εἰς τὴν καρδίαν των
τὸ σκότος τῆς νυκτὸς
ὥς πλάκα τάφου.

(74)

κα'.

"Οχι Φῶς καὶ χαρὰν,
ἀμὴ Φλογῶδεις ἀκαινθας
βρέχει δι' αὐτοὺς ὁ ἥλιος,
καὶ ἡ γῆ σχισμένη δίδει
αἵματος βρύσεις.

κβ'.

Ποῦ μ' ἔφερεν ὁ πόνος μου;...
τί λέγω;... τιμωρίαν
ἀληθινὴν καὶ μόνην,
Φρικτὴν, οἱ μικροὶ
ἔχουσιν ἄλλην.

κγ'.

Τὴν ἔνδειαν τῆς γλυκείας
γαλήνης τῶν δικαίων. —
Ἄς ἐρημώσῃ ὁ πόλεμος
τὴν Ἑλλάδα πρὶν εὖρη
τῆς Χίου τὴν μοῖραν.

(75)

κδ.

· Ὅμως ἂν μνησθῇ
τὸ σκληρὸν, τὴν ὀργὴν
παμμίαιρον τῶν ἐχθρῶν της,
ἃς γένη, ἃς γένη μίσσημα
παντὸς τοῦ κόσμου.

κε.

Τί εἶπον!.. διασκορπίσατε
ἄνεμοι τοὺς δυσφήμους
λόγους· ὦ τῶν ἀγγέλων
πάτερ καὶ ἀνδρῶν, βοήθησον
σὺ τὴν Ἑλλάδα!

ΩΔΗ ΕΒΔΟΜΗ.

ΕΙΣ ΠΑΡΓΑΝ.

στροφὴ α'.

Σοβαρὸν, ὑψηλὸν
δόσε τόνον ὦ Λύρα ·
λάβε ἀστραπὴν, καὶ ἦθος
λάβε νοὸς, ὑμνοῦμεν
ἐνδοξὸν ἔργον.

β'.

Διαπρεπῆ οἱ ἀθάνατοι
ἔδωσαν τῶν ἀνθρώπων
καὶ ἀτίμητα δῶρα ·
ἀγάπην, ἀρετὴν,
εὖσπλαγχνον στήθος.

γ'.

Ἄλλὰ καὶ φρενῶν πτέρωμα·
ὅπως, ὅταν ἡ τύχη
εἰς τὰ κρημενά τοῦ βίου
τῆς αἰμάξης πλαγίαν
τὴν ὁρμὴν φέρῃ·

δ'.

Ἡμεῖς, ὡς τὰς κλαγγὰς
εἰς τὰ σύννεφα ἀφίνει
ὁ μέγας αἰτὸς
καὶ εἰς τὰ βαθέα λαγγάδια
ἀφροὺς καὶ βράχους·

ε'.

Ὅμοίως ὑπερπετάξαντες,
μακρὰν ὀπίσω ἰδῶμεν
τὴν ὁρμὴν τῶν τροχῶν
ἀπὸ τυφλᾶς ἡνίας
διασυρομένων.

ς'.

Ὡς ἀγλαὰ τοσαῦτα
δῶρα δοξολογοῦνται ,
ἀλλὰ πολὺ ἀγλαότερον
ὁ νοῦς ὁποῦ ἀποφεύγει
τὴν δουλωσύνην.

ξ'.

Ὑποκυμαινομένους
δασέας ἐλαιῶνας
ἡ Πάργα ὑψηλοκάρηνος
βλέπει • καὶ αὐτὴν ὁ Ἄρης
ὑπερεφίλει.

η'.

Ἀλλὰ μόλις ἡ χάλαζα
ἔπαυε τοῦ πολέμου ,
καὶ σὺ Δάματρα ἐχάριζες
τὸν δαψιλὴν χρυσὸν ,
πόθος Ζεφύρων.

θ'.

Ἔχον πολυάριθμα
μελισσῶν ἔθνη οἱ σίμβλοι
τῆς Πάργας, βομβηδὸν
εἰς τὸν πολὺν ἐπέταον
καρπὸν λυαῖον.

ι'.

Καλὸς, γλυκὺς ὁ αἶρας
ὅπου πρῶτον ἐπίναμεν,
καὶ ἡ θρέπτειρα γῆ
ἀπὸ τὸν ἰδρωτὰ μας
πεποτισμένη.

ια'.

Ὅμως διὰ ποῖον οἱ δοῦλοι
πίνουσι τὸν αἶρα;
κεντάουσι τὸ ἄροτρον
καὶ πολὺν στάζουν κόπον
ὅμως διὰ ποῖον;

ιβ.

Ψυχὴ ἀνδρική ἀπορρίπτει
Φρόνημα χαμερπές ·
ἀπὸ τὸ ἀμβροσίῳδον
στόμα τῶν αἰωνίων
ἡ γνώμη ῥέει.

ιγ.

Τῶν πολλῶν τὰ συμπόσια
ὁ στίχος ἐπιτρέχει ·
βραχυχερόνιος ἤχῳ
τὴν σιγὴν δὲν ἐτάραξε
τῆς δουλωσύνης.

ιδ.

Σεῖς μόνοι ὅπου ἐκλαδεύατε
τὴν Παργινὴν ἐλαίαν ,
σεῖς ἀπὸ τὸν ἀθάνατον
λόγον μόνον ἐτράφητε ,
ἐσεῖς ὧ ἀνδρεῖοι.

ιε'.

Τὰ σύνηθη χωράφια
ἀφίνοντες ἐφύγατε
τὸν ζυγὸν, προτιμῶντες
τὴν πικρὰν ξενιτείαν
καὶ τὴν πενίαν.

ις'.

Πλὴν, τῆς ἐπιστροφῆς
ἐχάραξεν ἡ ἡμέρα.
Πάντοτε οἱ ἐπουράνιοι
μεγαλόθυμον γένος
ὑπερασπίζουν.

ιζ'.

Ἐκεῖ ὁποῦ ἐκαύσατε,
(ἐλληνικὴ φροντίδα!)
τῶν προγόνων τὰ λείψανα,
πάλιν ἡ πρόνοοι χεῖρες
ἐκεῖ σᾶς φέρνουν.

ΩΔΗ ΟΓΔΟΗ.

ΕΙΣ ΑΓΑΡΗΝΟΥΣ.

στροφὴ α'.

Ενας Θεὸς καὶ μόνος
ἀστράπτει ἀπὸ τὸν ὑψιστον
θρόνον· καὶ τῶν χειρῶν του
ἐπισκοπεῖ τὰ αἰώνια
ἀπειρα ἔργα.

β'.

Κρέμονται ὑπὸ τοὺς πόδας του
πάντα τὰ ἔθνη, ὡς κρέμεται
βροχὴ ἐπὶ ἐναέριος
ἐν ᾧ κοιμῶνται οἱ ἄνεμοι
τῆς οἰκουμένης.

(88)

γ'.

Ἄλλ' ἡ Φωνὴ τοῦ ἀκούεται,
Φωνὴ δικαιοσύνης,
καὶ ἡ ψυχὰ τῶν ἀνόμων
ὡς αἵματος σταγόνες
πέφτουν 'σ τὸν ἄδην.

δ'.

Τῶν ὁσίων τὰ πνεύματα
ὡς ἀργυρέα ὁμίχλη
τὰ ὑψηλὰ ἀναβαίνει,
καὶ εἰς ποταμοὺς διαλύεται
φωτὸς καὶ δόξης.

ε'.

Μόνον βλέπω τὸν Ἥλιον
μένοντα εἰς τὸν αἶρα·
τοὺς τρυγύρω χορεύοντας
οὐρανοὺς κυβερνάει
με' δίκαιον νόμον.

ς'.

Φαίνεται εἰς τὸν ὀρίζοντα
ὥσάν χαρᾶς ἰδέα,
καὶ φωτίζει τὴν γῆν
καὶ τῶν θνητῶν τὰ ἔργα
τῶν πολυπόνων.

ξ'.

Ὅμως ἰδοὺ τὰ σκῆπτρα
ἄφησεν, ἐβασίλευσεν·
ὅτι ἀνάγκην τὸ ἀνθρώπινον
στῆθος ἔχει ἀναπαύσεως
ἀνάγκην ὕπνου.

ή'.

Ποῖος ποτὲ τοῦ Θεοῦ,
ποῖος τοῦ Ἥλιου ὁμοίασεν;
διατί βωμοὺς, θυμιάμα
διατί ζητοῦν οἱ μύριοι
τύραννοι, καὶ ὕμνους;

θ'.

Ὑψιστοὶ αὐτοί! — λαμπρότεροι
αὐτοὶ τῶν ἄλλων! — μόνοι! —
Λαμπροὶ, καὶ ὕψιστοὶ οἱ δίκαιοι,
καὶ μόνοι τῶν ἀνθρώπων
οἱ εὐεργέται.

ι'.

Κριταὶ ὡς θεοί! καὶ πότε
τὴν ἀρετὴν ἀθλίως,
πότε δὲν ἐκατάτρεξαν;
πότε εὐσπλαγχνίαν ἐγνώρισαν,
δικαιοσύνην;

ια'.

Με' ὑπερηφάνους πόδας
καταφρονητικούς,
δὲν πατοῦν τὸ χρυσοῦν
συντριφθὲν τῶρα ζύγωθρον
τοῦ ὀρθοῦ νόμου;

(91)

ιβ'.

Τὸ ἀχόρταστον δρέπανον
αὐτοὶ βαστοῦν· θερίζουν
πάντ' ὅσα ὁ ἰδρωτὰς μας
ῥίμασεν ἀστάχυν
διὰ τοὺς υἱούς μας.

ιγ'.

Τρέξε ἐπάνω εἰς τὰ κύματα
τῆς φοβερᾶς θαλάσσης,
κινδύνευσε, ἀναστέναξε,
πίε τὸ πικρὸν ποτήριον
τῆς ξενιτείας·

ιδ'.

Διὰ τὴν τροφὴν ποῦ ἐσύναξας
με' κόπους ἀνεκφράστους,
εἰς τὰ παραθαλάσσια
ἰδοὺ χάσκει τὸ λαίμαργον
στόμα τυράννων.

ιε'.

Τί τὰ εὐωδῇ ἀγκαλιάζεσθε
προσκέφαλα τοῦ γάμου;
τί φιλεῖτε τὸ μέτωπον
ἱερὸν τῶν γονέων σας
μέ' τόνον πόθον;

ις'.

Ἡ σάλπιγγα, τὰ τύμπανα
σᾶς προσκαλοῦν· ἀδίκους,
ἀσυνέτους πολέμους
φέρετε, κατασφάξατε
τὰ ἔθνη ἀθῶα.

ιζ'.

Ὅχι μόνον τὸν ἰδρωτα,
ἀλλὰ καὶ τ' αἶμα οἱ τύραννοι
ζητοῦσιν ἀπὸ σᾶς,
κ' ἀφ' οὗ ποτάμια ἐχύσατε
μήπως τοὺς φθάνει.

ιη'.

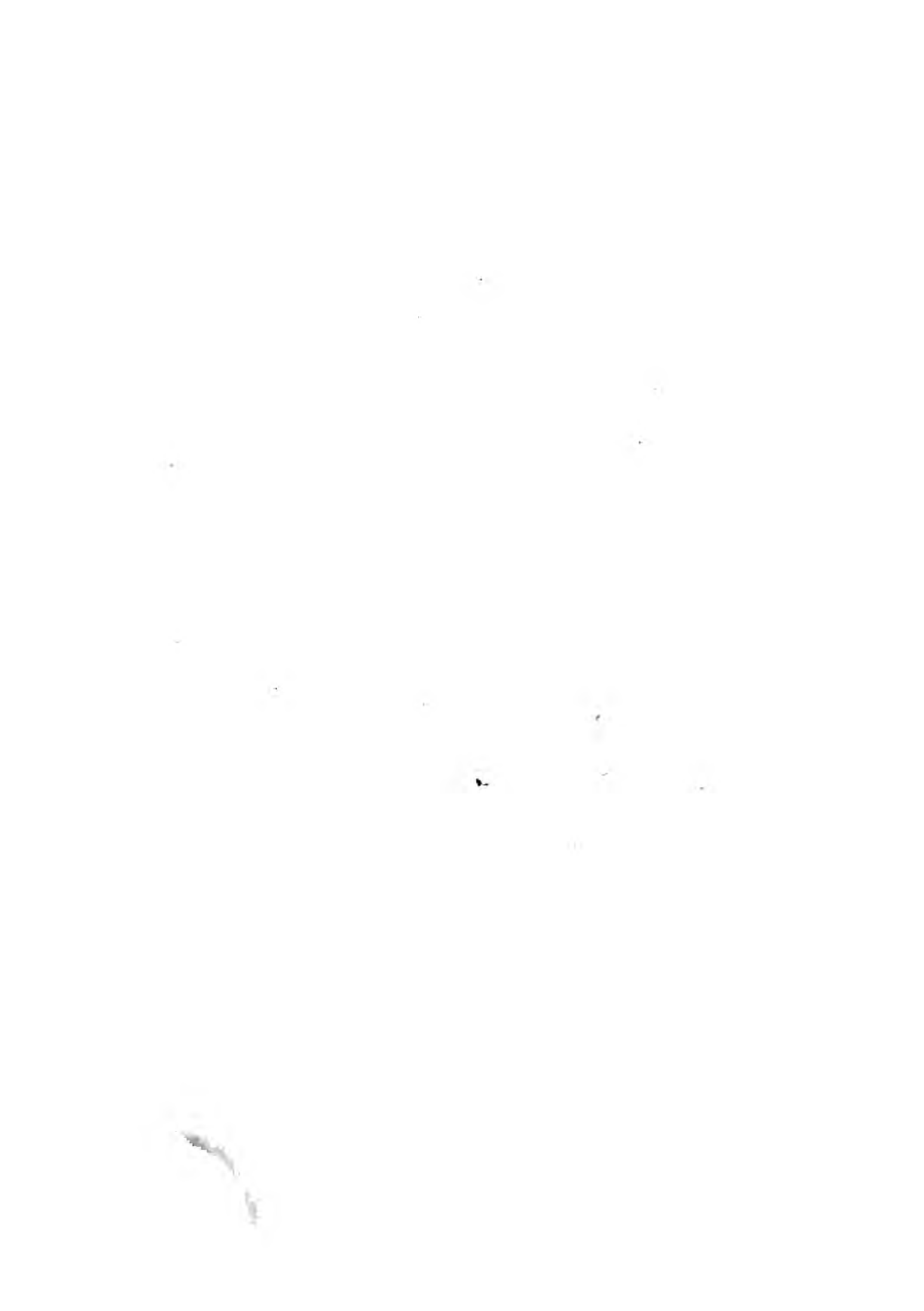
Τὴν πνοὴν σὰς ἀχόρταστοι
ἐπιθυμοῦν· ἀλλοίμονον
ἂν ποτε ἐπὶ τὰ σφάγια
τῶν τυράννων ἀναστε-
-νάξῃ ἡ ψυχὴ σὰς.

ιβ'.

Ἀλλοίμονον, ἀλλοίμονον,
ὅταν ὁ Θεὸς πέμψῃ
ἀκτῖνα ἀληθείας
καὶ με' αὐτὴν τὸ στήθος σὰς
ζωοποιήσῃ.

κ'.

Ἐάν τις τὸ νουδέτημα
θεῖον ἀκολουθήσῃ,
στόμα μαχαίρας, βάσανα,
κλαύματα φυλακῆς
τότε αἷς προσμένη.

ΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ.

στροφὴ α'.

Δυστυχησμένα πλάσματα
τῆς πλέον δυστυχησμένης
φύσεως, τελειώνομεν
ἓνα θρῆνον καὶ εἰς ἄλλον
πέφτομεν πάλιν.

β'.

Ἡμεῖς κατεδικάσθημεν
ἄθλιοι, κοπιασμένοι,
πάντα ἵνα κατατρέχωμεν,
ἀλλὰ ποτὲ δὲν φθάνομεν
τὴν εὐτυχίαν.

γ'.

Ἴσως (ἂν δὲν μὲ τρέφῃ
ματαίᾳ ἐλπίς) εὐρίσκεται
μετὰ τὸν θάνατόν μου
γλυκυτέρα ζωὴ
καὶ μὲ προσμένει.

δ'.

Ὅμως, διατί ἔαν ἔσπειρε
παντοῦ εἰς τὴν οἰκουμένην
τὴν χαρὰν με' τὴν θλίψιν
τοῦ ἐπουρανίου πατρὸς
τὸ δίκαιον χέρι·

ε'.

Διατί κ' ἐδῶ ὅπου μ' ἔρριψεν
εἰς τὴν αἰέριον σφαῖραν,
μίαν ἵνα μὴν εὕρῃ τρέχουσιν
διὰ μὲ, μόνην μίαν βρύσιν
παρηγορίας;

ς'.

Βρύσιν ! — Καὶ τὰ θαυμάσια
τῆς Ἀρετῆς αἰένναα
νερὰ δὲν βλέπω ; Χύνονται
ποταμῶδ' ἐν τρυγύρῳ μου,
τὴν γῆν σκεπάζουν.

ξ'.

ὦ θνητοί, ποτισθῆτε.
Ἐὰν τὸ θεῖον πίετε
ῥεῦμα, ὁ πόνος μὲ δάκρυα
τὴν τρέπεζαν, τὸ στρώμα σας
ἄς βρέξῃ τότε.

η'.

Ἄς ἔλθῃ τότε, ἄς ἔλθῃ
ἵνα σᾶς περικυκλώσῃ
μὲ σκοτεινὰ, βρονταῖα,
πεπυκνωμένα σύννεφα
ἢ δυστυχία.

θ'.

Μία δύναμις οὐράνιος
εἰς τὴν ψυχὴν σας δίδει
πτερὰ ἐλαφρὰ, καὶ ὑψώνεται
λαμπρὸν τὸ μέτωπόν σας
ὑπὲρ τὴν νύκτα.

ι'.

Ἄπὸ τὰ ὀλύμπια δώματα
δροσερὸν καταβαίνει
χαρᾶς, ἐλαίου φύσημα,
καὶ στεγνώνει τὰ δάκρυα ·
τὸν ἴδρωτά σας.

ια'.

Ἐκεῖ ὅπου ἐπατήσατε
ἰδοὺ οἱ καρποὶ Φουτρώνουν,
καὶ τ' ἄνθη ἰδοὺ σκορπίζουσι
τὰ κύματα εὐτυχῇ
τῆς μυρωδίας.

ιβ'.

Τῆς Φιλίας ἢ Χάριτες,
καὶ τοῦ Ὑμεναίου, συμπλέκουσι
χορῶν πλουσίους στεφάνους·
βωμὸν ἔχουν τὸν θρόνον σας
καὶ τὸν δοξάζουν.

ιγ'.

Ἄν εἰς δικαίους ἔλθῃτε
πολέμους, ἢ ἓνα μνῆμα,
μνῆμα τίμιον εὐρίσκετε,
ἢ τῶν θριαμβῶν τ' ἄσματα,
καὶ τὰ κλωνάρια.

ιδ'.

Τὰ πολύχρυσά πέπλα,
καὶ τ' ἀρώματα ὁ Πλούτος,
γλυκὴ ἢ Σοφία τὸ φίλημα
σᾶς χαρίζει ἔαν ᾗναι
μὲ σᾶς ἢ εἰρήνη.

(102)

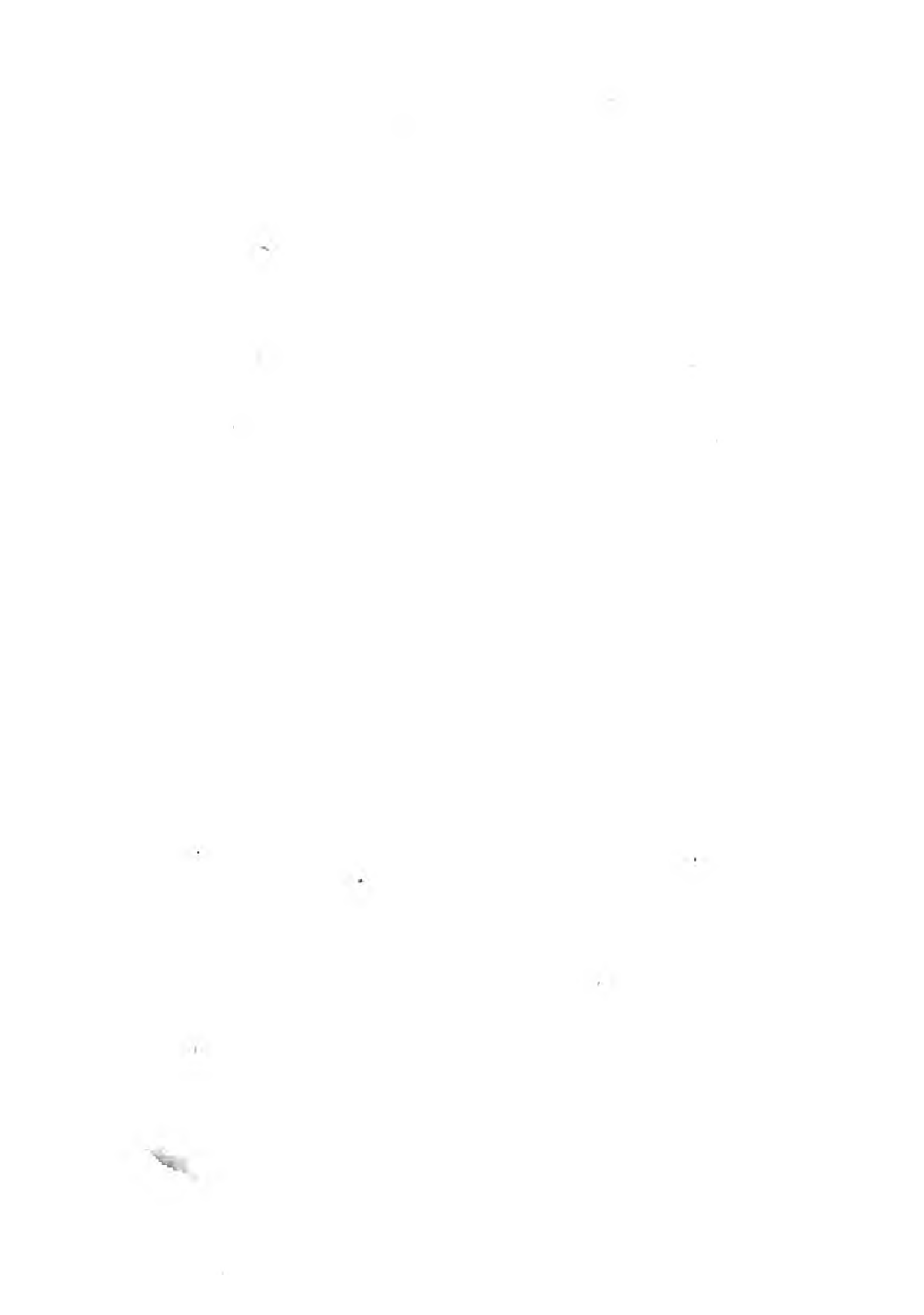
ι ε'.

Ω Ἀρετὴ! πολύτιμος
θεὰ, σὺ ἡγάπας πάλαι
τὸν Κιθαιρῶνα, σήμερον
τὴν γῆν μὴ παραιτήσης,
τὴν πατρικὴν μου.

ΩΔΗ ΔΕΚΑΤΗ.

Ο ΩΚΕΑΝΟΣ.

στροφὴ α'.

Γῆ τῶν θεῶν φροντίδα,
Ἑλλάς ἡρώων μητέρα,
Φίλη, γλυκεῖα πατρίδα μου
νύκτα δουλείας σ' ἐσκέπασε,
νύκτα αἰώνων.

β'.

Οὕτω εἰς τὸ χάος ἀμέτρητον
τῶν οὐρανίων ἐρήμων,
νυκτερινὸς ἐξάπλωσεν
ἔρεβος τὰ πλατέα
πένθιμα ἐμβόλια.

γ'.

Καὶ εἰς τὴν σκοτιᾶν βαθεῖαν,
εἰς τὸ ἀπέραντον διάστημα,
τὰ φῶτα σιγαλέα
κινῶνται τῶν ἀστέρων
λελυπημένα.

δ'.

Ἐχάθησαν ἡ πόλεις,
ἐχάθησαν τὰ δάση,
καὶ ἡ θάλασσα κοιμᾶται
καὶ τὰ βουνά· καὶ ὁ θόρυβος
παύει τῶν ζώων.

ε'.

Εἰς τὰ φρικτὰ βασίλεια
ὁμοιάζει τοῦ θανάτου
ἡ φύσις ὅλη· ἐκεῖθεν
ἤχος ποτὲ δὲν ἔρχεται
ὑμνων ἢ θρήνων.

ε'.

Ἀλλὰ τῶν μακαρίων
σταύλων ἰδοὺ τὰ ἥψα
κάγκελλα ἧ ὦραι ἀνοίγουσιν,
ἰδοὺ τὰ ἀκάμαντα ἄλογα
τοῦ Ἡλίου ἐκβαίνουν.

ς'.

Χρυσᾷ, Φλογώδῃ, καίουσι
τοὺς δρόμους τοῦ αἵρος
τὰ ἀμιλλητήρια πέταλα·
τοὺς οὐρανοὺς φωτίζουν·
λάμπουσαι ἧ χαῖται.

ή'.

Τώρα ἐξανοίγει τ' ἄνθη
εἰς τὸν δροσώδῃ κόλπον
τῆς γῆς ἡ αὐγή· καὶ φαίνονται
τώρα τῶν φιλοπόνων
ἀνδρῶν τὰ ἔργα.

θ'.

Τὰ μυρισμένα χεῖλη
τῆς ἡμέρας Φιλοῦσι
τὸ ἀναπαυμένον μέτωπον
τῆς οἰκουμένης· Φεύγουσιν
ὄνειρα, σκότος,

ι'.

Ὕπνος, σιγή· καὶ πάλιν
τὰ χωράφια, τὴν θάλασσαν,
τὸν αἶρα γεμίζουσι
καὶ τὰς πόλεις με' κρότον,
ποίμνια καὶ λύραι.

ια'.

Εἰς τοῦ σπηλαίου τὸ στόμα
ἰδοὺ προβαίνει ὁ μέγας
λέων, τὸν φοβερὸν
λαιμὸν τετριχωμένον
βρέμων τινάζει.

ιβ'.

Ὁ αἰτὸς ἀφίνει
τοὺς κρημνοὺς ὑψηλοὺς·
κτυπάουσιν ἢ πτέρυγες
τὰ νέφη, καὶ τὸν ὄλυμπον
ἢ κλαγγὴ σχίζει.

ιγ'.

Ἔθλιψε τὴν Ἑλλάδα
νύκτα πολλῶν αἰώνων,
νύκτα μακρᾶς δουλείας,
αἰσχύνῃ ἀνδρῶν, ἢ θέλημα
τῶν ἀθανάτων.

ιδ'.

Ἡ χώρα τότε ἐφάνετο
ναὸς ἡριπομένος,
ὅπου οἱ ψαλμοὶ σιγάουσι
καὶ τοῦ κισσοῦ τὰ ἀτρέμητα
Φύλλα κοιμῶνται.

ι ε'.

Ὡσαὺν ἐπὶ τὴν ἄπειρον
θάλασσαν τῶν ὀνείρων,
ὀλίγαι, ἀπηλπισμέναι
ψυχαὶ νεκρῶν διαβαίνουσι
μέ' δίχως βίαν·

ι ς'.

Οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἄθωνος
τὰ δένδρα, ἕως τοὺς βράχους
τῆς Κυθήρας, κυλίουσα
τὴν ἁμαξάν βραδεῖαν,
οὐρανοδρόμον·

ι ζ'.

Ἡ τρίμορφος Ἑκάτη
ἐθεώρει τὰ πλοῖα,
εἰς τοῦ Αἰγαίου τοὺς κόλπους
λάμνοντα ἀδόξως, φεύγοντα
διασκορπισμένα.

ιή.

Σὺ τότε , ὦ λαμπροτάτη
κόρη Διὸς , τοῦ κόσμου
μόνη παρηγορία ,
τὴν γῆν μου σὺ ἐνθυμήθηκες
ὦ Ἐλευθερία.

ιβ.

Ἦλθ' ἡ Θεά • κατέβη
εἰς τὰ παραθαλάσσια
κλειτὰ τῆς Χίου • τὰς χεῖρας
ἄπλωσ' ὀρθή , καὶ κλαίουσα
λέγει τοιάδε •

κ'.

Ὠκεανὲ , πατέρα
τῶν χορῶν ἀθανάτων ,
ἄκουσον τὴν Φωνήν μου ,
καὶ τῆς ψυχῆς μου τέλεσον
τὸν μέγαν πόθον.

κα'.

"Ευδοξον θρόνον εἶχον
εἰς τὴν Ἑλλάδα· τύραννοι
πρὸ πολλοῦ τὸν κρατοῦσι,
σήμερον σὺ βοήθησον,
δός μου τὸν θρόνον.

κβ'.

"Οταν τοὺς ἀνοήτους
φεύγω θνητοὺς, μὲ δέχονται
ἢ πατρικαί σου ἀγκάλαι·
ἢ ἐλπίς μου εἰς τὴν ἀγάπην σου
στηρίζεται ὅλη.

κγ'.

Εἶπε· κ' εὐθὺς ἐπάνω
εἰς τὰς ῥοὰς ἐχύθη
τοῦ Ὠκεανοῦ, φωτίζουσα
τὰ νῶτα ὑγρὰ καὶ θεῖα,
πρόφαντος λάμψις.

(113)

κδ.

Ἀστράπτουσι τὰ κύματα
ὥς οἱ οὐρανοί, καὶ ἀνέφελος,
ξάστερος φέγγει ὁ ἥλιος
καὶ τὰ πολλὰ νησία
δείχνει τοῦ Αἰγαίου.

κε'.

Πρόσεχε τῶρα· ὥς ἄνεμος
σφοδρὸς μέσα εἰς τὰ δάση,
ὁ ἀλαλαγμὸς σηκώνεται·
ἄκουε τῶν πλεόντων
τὸ εἶα μάλα.

κς'.

Σχισμένη ὑπὸ μυριάς
πρώρας ἀφρίζει ἡ θάλασσα,
τὰ πτερωμένα ἀδράχτια
ἐλεύθερα ἐξαπλώνονται
εἰς τὸν αἶέρα.

κζ'.

Ἐπὶ τὴν λίμνην οὕτως
αὐγερινὰ πετάουσι
τὰ πλήθη τῶν μελίσσων
ὅταν γλυκὺ τοῦ ἔαρος
φυσάῃ τὸ πνεῦμα ·

κη'.

Ἐπὶ τὴν ἄμμον οὕτω
περιπατοῦν οἱ λέοντες
ζητοῦντες τὰ κοπάδια,
τὴν θέρμην τῶν ὀνύχων
ἔαν αἰσθανθῶσιν ·

κθ'.

Οὕτως ἔὰν τὴν δύναμιν
ἀκούσουν τῶν πτερύγων
οἱ αἰετοί, τὸ κτύπημα
τῶν βροντῶν ὑπερήφανοι
καταφρονοῦσι.

(115)

λ'.

Πεφιλημένα θρέμματα
Ωκεανοῦ, γενναῖα
καὶ τῆς Ἑλλάδος γνήσια
τέκνα, καὶ πρωτοστάται
Ἐλευθερίας.

λα'.

Χαίρετε σεῖς καυχήματα
τῶν θαυμασίων (Σπετζίας,
Ἵδρας, Ψαράων,) σκοπέλων,
ὅπου ποτὲ δὲν ἄραξε
φόβος κινδύνου.

λβ'.

Κατευοδαῖτε! — Ὁρμήσατε
τά συναγμένα πλοῖα
ὦ ἀνδρεῖοι· σκορπίσατε
τὸν στόλον, κατακαύσατε
στόλον βαρβάρων.

(116)

λγ'.

Τὰ δειλὰ τῶν ἐχθρῶν σὰς
πλήθη καταφρονήσατε·
τὴν κόμην πάντα ὁ θρίαμβος
στέφει τῶν ὑπὲρ πάτρης
κινδυνευόντων.

λδ'.

ὦ ἐπουράνιος χειρὰ !
σὲ βλέπω κυβερνοῦσαν
τὰ τρομερὰ πηδάλια,
καὶ τῶν ἡρώων ἢ πρῶραι
ἰδοὺ πετάουν.

λέ'.

Ἴδοὺ κροτοῦν, συντρίβουσι
τοὺς πύργους θαλασσίους
ἐχθρῶν ἀπείρων· σκάφη,
ναύτας, ιστία, κατάρτια
ἢ φλόγα τρώγει·

(117)

λς'.

Καὶ καταπίνει ἡ θαλάσσια
τὰ λείψανα· τὴν νίκην
ὑψωσ', ὣς λύρα· ἅν ἥρωες
δοξάζονται, τὸ θεῖον
φιλεῖ τοὺς ὕμνους.

λζ'.

Ὡθωμανὲ ὑπερήφανε
ποῦ εἶσαι; νέον στόλον
φέρε, ὣς μωρὲ, καὶ σύναξε·
νέαν δάφνην οἱ Ἕλληνες
θέλουν ἀρπάξειν.

Τ Ε Λ Ο Σ.

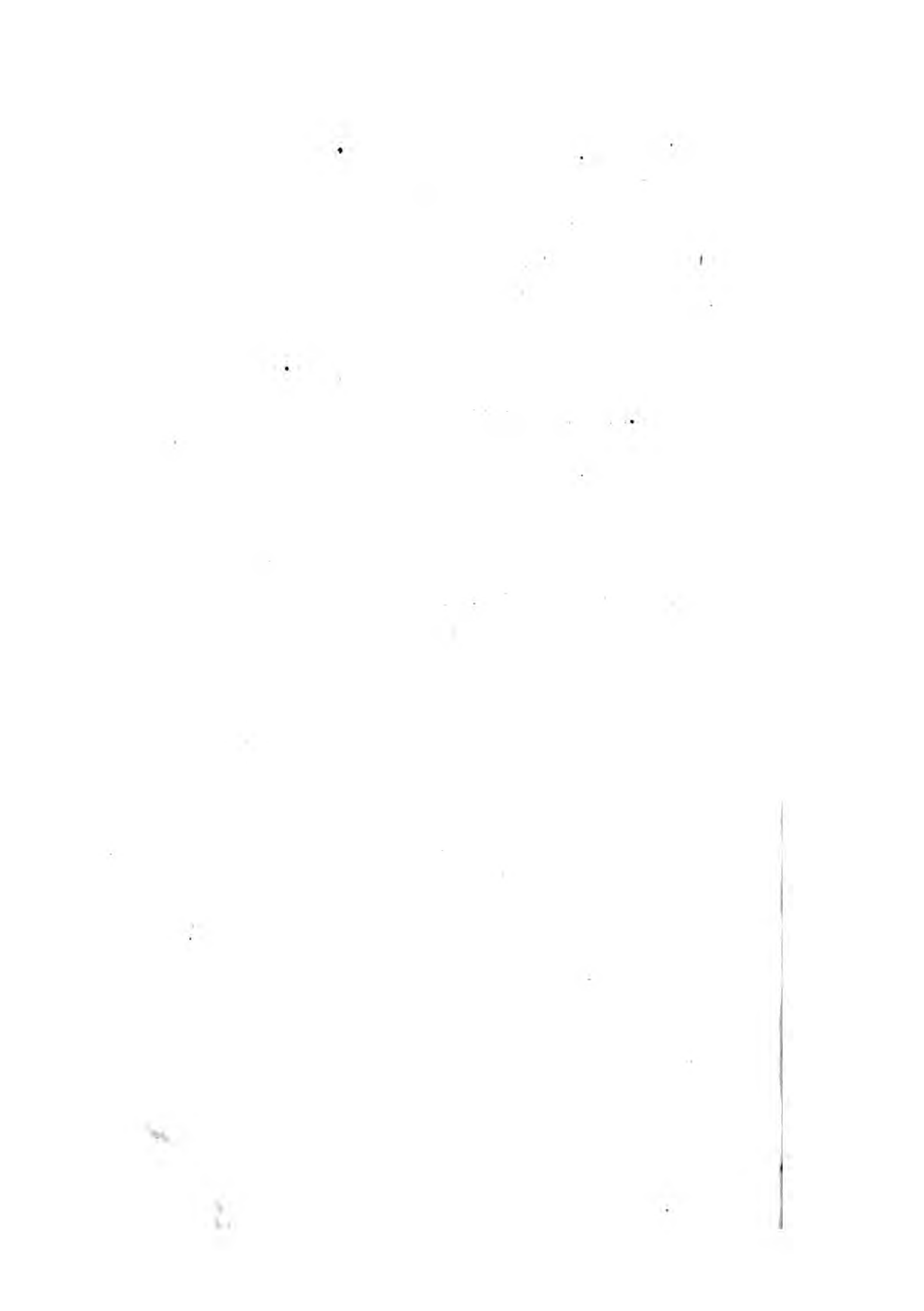

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

καὶ

ΠΙΝΑΞ ΛΕΞΕΩΝ ΚΑΙ ΦΡΑΣΕΩΝ.

A.

Ἀγκαλιάζω, *v. act.*, embrasser, serrer dans ses bras.

ἀδειάζω, *v. act.*, verser, répandre, vider.

ἀδράχνω, *v. act.*, prendre, saisir quelque chose avec force.

ἀδράχτιον, τό, *s. n.*, fuseau; et figurément la *vergue*, pièce de bois longue et ronde, qui est attachée en travers au mât pour en soutenir la voile.

αἶρας, ὁ, *s. m.*, gén. τοῦ αἵρος et αἶρα; acc. τὸν αἶρα, l'air, le ciel.

αἶπον, *pron. rel.*, pour αἱ ὁποῖαι, qui, lesquelles.

ἀκόμα, *adv.*, encore.

ἀκούσουν, pour ἀκούσωσι.

ἀλλοίμονον, *excl.*, malheur!

ἄλογον , τό , *s. n.* , cheval.

ἀνατριχιάζω , *v. n.* , frissonner.

ἀνέβα , *impératif du verbe* , ἀναβαίνω ,
monter.

ἀνυπόφερτος , ὁ καὶ ἡ , *adj.* , insupportable,
accablant.

ἀπεθαίνω , *v. n.* , mourir ; *pour* ἀποθαίνω ,
οὐ ἀποθνήσκω.

ἀπλώνω , *v. act.* , étendre.

ἀπὸ τόν , *au lieu de* , ἀπὸ τοῦ.

ἀράζω , *v. n.* , aborder , mouiller l'ancre.

ἀργοπορῶ , *v. n.* , tarder.

ἀρμενίζω , *v. n.* , courir sur la mer , *et*
figurément traverser l'air.

ἄς , *particule du mode subjonctif.*

ἀστάχυ , τό , *s. n.* , épi.

αὐγὴν , *adv.* , pendant le matin.

ἀφίνουν , *pour* ἀφίνουσι , *voyez*

ἀφίνω , *v. act.* , laisser.

ἀφίλητος , η , ον , *adj.* , qui n'a pas encore
été baisé.

ἀφροδίτη , ἡ , *s. f.* , grâce , élégance , charme.

ἀχνύζω , *v. n.* , pâlir.

B.

Βασιλεύω, *v. n.*, régner. — Le peuple de la Grèce emploie ce verbe dans l'acception ancienne et que nous venons de lui donner ; mais il s'en sert aussi pour indiquer le coucher du soleil, et des astres ; ὁ ἥλιος ἐβασίλευσε, *le soleil s'est couché* ; τὸ βασίλευμα τοῦ ἡλίου, *le coucher du soleil*.

βαστάω, *v. a.*, tenir entre ses mains.

βαστοῦν, pour βαστῶσι, voyez βαστάω.

βέβαια, *adv.*, assurément, certes.

βουνόν, τό, *s. n.*, montagne.

βράδυ, *adv.*, pendant le soir.

βράχος, ὁ, *s. m.*, rocher.

βρέχω, *v. n.*, pleuvoir — *v. a. poétique*, répandre quelque chose avec abondance.

βροντάω, *v. n.*, tonner.

βροντῇ τοῦ πολέμου, *phrase poétique* ; l'arme à feu.

βρύσις, ἡ, *s. f.*, fontaine, source.

βυζάινω *et* βυζαίνω, *v. act.*, allaiter.

Γ.

Γαλάζιος, α, ον, *adj.*, bleu, azuré.

γνωρίζω, *v. act.*, connoître — recon-
noître, sanctionner.

γυρεύοντας, *gérondif de*

γυρεύω, *v. act.*, chercher.

Δ.

Δάκτυλον, τό, *s. n.*, le doigt.

δίνει, *pour* δίδει, *ou* δίδωσι, *voyez*

δίνω, *v. act.*, *pour* δίδω, *ou* δίδωμι, donner.

— Il est suivi d'un génitif de personne,
et d'un accusatif de chose.

δείχνω, *v. act.*, montrer.

δέν, *particule négative*, non.

διπλώνω, *v. act.*, plier.

δίχως, *prép.*, sans.

δοξάζουν, *pour* δοξάζουσι, *de* δοξάζω, rendre
célèbre.

E.

Ἐδῶ, *adv. de lieu*, ici.

ἦϊα μάλα, cri des matelots qui s'encouragent à l'ouvrage, et que les anciens appeloient κέλευσμα. La mer Egée, et tous les ports de la méditerranée retentissent aujourd'hui de ce même cri ; mais les matelots grecs prononcent le premier α de μάλα si ouvert, qu'on croit entendre ἦϊα μῶλα.

εἶναι, *pour ἐστί*, est. — ἃς εἶναι, qu' (elle) soit.

εἰς, *prép.*, parmi, chez. — Cette préposition a aussi l'acception de *dans* ; Eschine, et St. Jean l'ont employée pour ἐν.

εἶσαι, *pour εἶς*, tu es.

ἐλπίδα, ἡ, *s. f.*, pour ἡ ἐλπίς, espérance.

ἐμβόλιον, τό, *s. n.*, crêpe ; sorte d'étoffe un peu frisée et fort claire, qui est faite

de laine fine ou de soie crue et gommée.
On en fait de toutes sortes de couleurs ,
mais ordinairement il est noir. On s'en
sert pour le deuil.

ἐμπρὸς , pour ἔμπροσθεν , *adv.* , devant.

ἐμψυχώνω , *v. act.* , animer , donner la vie.

ένα , *adj. num.* pour ἐν , un.

ἐνθυμήθηκες , 2. *pers. sing. du parf.* voyez

ἐνθυμοῦμαι , *v. m.* , se rappeler.

ἐξανοίγω , *v. a.* , découvrir avec les yeux.

ἐξαπλώνω , *v. a.* , déplier , étendre , dé-
ployer.

ἐπιθυμοῦν , pour ἐπιθυμοῦσι , de ἐπιθυμέω ,
v. act. , désirer.

εἰσᾶς , pour ὑμᾶς , *pron. pers. acc.* , vous.

εἰσὲ , pour σὲ , *pron. pers. acc.* , toi.

εἰσὺ , pour σὺ , *pron. pers. nom.* , tu.

ἔχουν , pour ἔχουσι , de ἔχω , avoir.

Z.

Ζωντανὸς , ἡ , ὄν , *adj.* , rempli de vie ,
vivant.

H.

Ἡμεῖς, pour αἱ, *art. fém. nom. pl.*

ἡμέραν, τὴν ἡμέραν, *adv. de temps*, pendant le jour.

ἦσουν, pour ἦσο, tu étois.

ἦτον, pour ἦν, étoit; — pour ἦσαν, étoient.

Θ.

Θέλω, *l'infinitif*, qui suit ce verbe prend la signification du futur.

Θεραπύω, *v. act.*, consoler, réjouir.

Θερίζουν, pour Θερίζουσι, de Θερίζω, *v. act.*, moissonner.

Θηρίον, τό, *s. n.*, un être courageux.

K.

Καὶ, dans la signification de *même*.

καὶγὼ, pour καὶ ἐγώ, moi aussi.

κάγκελλον, τό, *s. n.*, grille de fer. Du Cange dans son *glossarium ad script. mediæ et infimæ græcitatæ*, cite un auteur dont je ne me rappelle pas le nom, qui explique κάγκελλον par θύρα τοῦ ἵπποδρομίου.

καταβάζω, *v. act.*, abaisser jusqu'à.

κατάρτιον, τό, *s. n.*, le mât d'un vaisseau.

κατατρέχω, *v. act.*, poursuivre.

κατεγρημνίζω, *v. act.*, précipiter.

ἑκεῖ, pour ἐκεῖ, *adv. de lieu*, là.

κερίον, τό, *s. n.*, cierge.

κλωνάριον, τό, *s. n.*, branche.

κόλυβα, τά, *s. pl. n.*, offrande expiatoire qu'on place sur les tombeaux des chrétiens dans un grand plat d'argent, fourni par l'église. Cette offrande consiste en blé bouilli, en grains de grenades et en amandes enveloppées de sucre (pralines). Le tout, de forme pyramidale, est parsemé de fleurs.

κοπάδιον, τό, *s. n.*, troupeau.

κορμί, ου κορμίον, τό, *s. n.*, le corps.

κρύος, α, ον, *adj.*, froid.

κτίριον, τό, *s. n.*, édifice.

κυριεύω, *v. act.*, avoir en son pouvoir.

κυττάζω, *v. act.*, voir, regarder.

Λ.

Λαγγάδιον, τό, *s. n.*, vallon.

λάμνω, *v. n.*, ramer.

λαμπάς, ἡ λαμπὰς ἡ αἰώνιος, *phrase poétique pour ὁ ἥλιος*, le soleil.

λησμονέω, *v. act.*, oublier.

λιβανιστήριον, τό, *s. n.*, l'encensoir.

λόγος, ὁ, *s. m.*, dans la signification d'*éloction*.

λύσιον, τό, *adj. n.*, de λύσιος, *épithète de Bacchus*, λύσιον φύλλον, le pampre.

Μ.

Μακρά, *adv. de lieu*, loin.

ξεχωρίζω, *v. act.*, séparer, éloigner.
ξύλα θαλάσσια, *fig.* bateaux.

Ο.

Οἰκουμένη, *ἡ, s. f.*, l'univers.
ὅποῦ, *pron. rel.*, qui.
ὅχι, *particule négative*, non.

Π.

Παιδίον, *τό, s. n.*, enfant, fils.
πανήγυρις, *ἡ, s. f.*, réunion pour célébrer
une fête.
πάντα, *pour πάντοτε, adv.*, toujours.
παντοτινός, *ἡ, ὄν, et παντοτεινός, avec λ'ει,*
adj., éternel, non interrompu.
παντοῦ, *adv.*, partout.
παράθυρον, *τό, s. n.*, fenêtre.
παράπονον, *τό, s. n.*, lamentation, cri
plaintif, gémissement.

πατέρας, ὁ, *s. m. gén.*, τοῦ πατέρα *et* τοῦ πατρός, le père.

πατρίδα, ἡ, *s. f. gén.*, τῆς πατρίδας, *et* τῆς πατρίδος, patrie.

παύω, *v. n.*, cesser; — *v. act.*, faire cesser, arrêter.

πέμπτον, τό, *s. n.*, la cinquième partie.

περιπατοῦν, *pour* περιπατοῦσι, *de* περιπατῶ, *v. n.*, marcher.

πέταλον, τό, *s. n.*, fer de cheval.

πετάω, *v. n.*, voler — *v. act.*, jeter.

πέφτω, *v. n.*, *pour* πίπτω, tomber — πέφτουν *pour* πίπτουσι.

πίκρα, ἡ, *s. f.*, la douleur.

πλάκα, ἡ, *s. f.*, table de pierre ou de marbre.

πλεξίδα, ἡ, *s. f.*, tresse de cheveux.

πλέον, *adv.*, désormais — plus.

πληγώνω, *v. act.*, blesser.

πνοή, ἡ, *s. f.*, figurément la vie.

ποτάμια, τὰ, *s. pl. n.*, au lieu de ποταμούς, rivières, torrents.

πότε, *adv. inter.*, quand ?

ποτέ, *adv.*, jamais — jadis.

ὅπου, *pron. rel.*, qui, *c'est le même que*
ὅπου.

προσκέφαλον, τό, *s. n.*, coussin.

προσπαθῶ, *v. n.*, tâcher, faire des efforts
pour, chercher, procurer.

πρωτοῦ, *conj.*, avant que.

πύργος θαλάσσιος, *phrase poétique* ; les
vaisseaux de ligne.

P.

ῥίζα σταφυλοφόρος, *phrase poétique pour ἡ*
ἄμπελος, la vigne.

Σ.

Σᾶς, *pour ὑμᾶς, ὑμῖν, ou ὑμῶν, pron.*,
vous.

σβησθῆν, *part. de σβαίνω, v. a.*, éteindre.

σβηστᾶ , *voy. σβησθέν.*

σεῖς , *pour ὑμεῖς, pron. pers. nom. , vous.*

σηκώνομαι , *v. n. , je m'élève.*

σημαίνω , *v. act. et n. , sonner , résonner ,
retentir.*

σκοτώνω , *v. act. , tuer.*

σμάραγδα , τὰ , *s. pl. n. , fig. les prairies.*

σπλάγχνον , τό , *s. n. , mot de tendresse ,
qu'un père , ou une mère emploie , en
parlant à ses enfants.*

στάμνα , ἡ , *s. f. , urne.*

σταῦλος , ὁ , *s. m. , écurie.*

στεγνώνω , *v. act. , essuyer , sécher.*

στέκομαι , *v. n. , rester , demeurer , être.*

στεφανώνω , *v. act. , couronner.*

σύρμα , τό , *s. n. , fil de métal ; et fig. les
cordes d'un instrument.*

T.

Ταμῆσος , ὁ , *s. m. , la Tamise.*

τελειώνω , *v. a. , finir.*

τήν , pour αὐτήν , pron. pers. acc. , elle.

τῆς , pour ἐαυτῆς , pron. poss. , son , sa , ses.

τινάζω , v. act. , lancer — secouer.

τρέξιμον , τό , s. n. , la course.

τρέξουν , pour τρέξουσι , de τρέχω , v. n. , courir.

τριγύρω , adv. de lieu , tout autour.

τώρα , adv. de temps , maintenant.

Υ.

Ὑψηλά , adv. de lieu , en haut.

ὑψώνομαι , v. n. , s'élever.

Φ.

Φέρνω , v. act. , porter.

Φιλέω , v. act. , dans la signification de caresser , d'embrasser , de baiser.

Φορά , ἡ , s. f. , fois. τόσαις φοραῖς , adv. , tant de fois.

Φροντίδα , ἡ , s. f. gén. , τῆς Φροντίδας et τῆς Φροντίδος , soin.

Φυτρώνουν , pour φυτρώνουσι de φυτρώνω , v. act. , germer , pousser.

X.

Χαϊδεύω, *v. act.*, caresser.

χαμογελάω, *v. n.*, sourire légèrement.

χάνω, *v. act.*, perdre.

χάραγμα, τό, *s. n.*, une crevasse.

χαράγματα, τά, *s. pl. n.*, la pointe du jour.

χαράζει, *v. impers.*, il fait jour.

χαρίζω, *v. act.*, accorder, faire un présent.

χέρι, τό, *s. n.*, la main.

χέρια, τά, *plur.*, de χέρι, *voy. ce mot.*

χορεύουν, pour χορεύουσι de χορεύω, *v. n.*, danser.

χόρτον, τό, *s. n.*, le gazon.

χῶμα, τό, *s. n.*, les cendres des morts.

χωράφια, τά, *s. pl. n.*, les fermes, les champs.

Ω.

Ὠραῖα, *adj. fém.*, belle.

ώριμάζω, *v. act. et n.*, mûrir.

ΕΠΙΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.

ΕΠΙΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.

Α.

Οἱ στίχοι τοὺς ὁποίους ἐμεταχειρίσθην εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν ᾠδῶν μου συνίστανται ἐκ συνιζήσεων καὶ τόνων, καὶ λέγονται ἑπτασύλλαβοι με' πρόσθεσιν πεντασυλλάβου.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ.

Ὦς | μέ | σα εἰς | τὰ | πο | λύ | δένδρα
δά | ση | τὸ | βρά | δυ εἰς | πνέ | ει
τὸ | τε | θλιμ | μέ | νον | φύ | σημα
με | σημ | βρι | νὸν | καὶ | φαί | νε ται
          θρῆ | νος | ἄν | θρώ | πων.

B.

Ὅτε ἡ τελευταία λέξις ἐνὸς ἑπτασυλλάβου εἶναι προπαροξύτονος, ἡ τετονισμένη συλλαβὴ λέγεται ἕκτη, αἱ δὲ ἐπίλοιποι δύο λογίζονται ὡς μία· π. χ.

_____	πο λύ δενδρα —
_____	φύ σημα —
_____	φαί νεται — .

Γ.

Ὅτε ὁμως ἡ τελευταία λέξις ἔχει τὸν τόνον εἰς τὴν λήγουσαν, ὁ στίχος τελειώνει με' τὴν ἕκτην· π. χ.

τοῦ   κλει   νοῦ   Τα   μης   σοῦ   —
ἐλ   αΦ   ρὰ   κα   θα   ρὰ   —
γί   νον   ται   τῆς   νυκ   τὸς   — κ. τ. λ.

Δ.

Ἡ πεντασύλλαβος πρόσθεσις δὲν τελειώνει ποτὲ παρὰ μὲ' λέξιν ἔχουσαν τὸν τόνον εἰς τὴν παραλήγουσαν.

Ε.

Οἱ τόνοι εἶναι

α'. Τελικοὶ, οἱ ὅποιοι εὐρίσκονται εἰς τὴν ἑκτὴν τῶν ἑπτασυλλάβων καὶ εἰς τὴν τετάρτην τοῦ πεντασυλλάβου.

β'. Ἀνέμφοι, καὶ δὲν συντρέχουσιν εἰς μελοποιίαν. Ὡς ὁ τόνος τῆς τετάρτης συλλαβῆς τοῦ

ὡς | μέ | σα εἰς | τὰ | πο | λύ | δενδρα —
καὶ ὁ τῆς τρίτης τοῦ

δά | ση | τὸ | βρά | δυ εἰς | πνέ | ει —
καὶ ὁ τῆς πέμπτης τοῦ

με | σημ | βρι | νὸν | καὶ | φαί | νεται —

γ'. Κύριοι, οἱ ὅποιοι κατεργάζονται τὸ μέλος καὶ τὸ μέτρον. Ἡ δὲ θέσις αὐτῶν ποικίλλεται οὕτως.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΠΤΑΣΤΗΛΛΑΒΟΥΣ.

1	2	3	4	5	6	
ο					ο	
εὐφ	ραι	νε	με'	τὸ α'	θά	νατον
ο			ο		ο	
χή	ρας	ὀ	θεῖ	ος	ὀ	μηρος
	ο				ο	
σβη	σθεν	λι	βα	νι	στή	ριον
	ο		ο		ο	
τήν	λύ	ραν	δό	τε ὕ	μνή	σατε
		ο			ο	
του	θα	νά	του	τά	γό	νατα
			ο		ο	
ὀ	φο	βε	ρὸς	ἐχ	θρὸς	
					ο	
ὕ	πο	κυ	μαι	νο	μέ	νους
	ο			ο	ο	
λευ	κὸν ,	σι	γα	λὸν	μάς	μαρον

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΕΝΤΑΣΤΗΛΛΑΒΟΥΣ.

1	2	3	4	
ο			ο	
ο ε	χει	τὸ	μνῆ	μα
	ο		ο	
βοσ	κοί	καί	ζῶ	α
			ο	
πα	ρη	γο	ρή	σου

κύριοι, λοιπὸν, καὶ τελικοὶ εἶναι οἱ ἀναγκαῖοι
τόνοι τοῦ στίχου. Εἰς μίαν μόνην περίστασιν
ἔχομεν τὴν ἄδειαν ἵνα ἀμελήσωμεν τὸν τελικὸν
τόνον, ὡς τὸ

τῶν τυράννων ἀναστε-

νάξῃ ἡ ψυχὴ σας.

ἀλλὰ ἡ αἰτία εἶναι ἐμφανής· ἡ διακοπὴ καὶ
ἡ σημασία τῆς λέξεως τὸ συγχωροῦσιν.

Ζ.

Οἱ στίχοι τοῦ προλόγου λέγονται τραγικοὶ, ἢ ἑνδεκασύλλαβοι, καὶ οἱ ποιηταὶ τοὺς μεταχειρίζονται εἰς σύνθεσιν θεατρικῶν καὶ λυρικῶν ποιημάτων· συνίστανται δὲ καὶ αὐτοὶ ἐκ συνιζήσεων καὶ τόνων, δέχονται δὲ, μετὰ τὸν τελικὸν τῆς δεκάτης, ἢ μίαν ἢ καὶ δύο συλλαβάς· ἐνίοτε ὅμως τελειώνουσι μετὰ τὸν τῆς δεκάτης τόνον.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ.

Πο/λυ/τέ/κνου/θε/ᾶς/ῶ/Μνη/μο/σύ/νης
 θρέμ/μα/τα/πτε/ρω/τά, /χα/ραὶ/τοῦ/ἀν/θρώ/που
 καὶ/τῶν/μα/κά/ρων/Ο'/λυμ/πίων/ἀ/εὶ/μνηστα
 κ' εὐ/τυ/χῇ/δῶ/ρα· ε'/πὶ/τὰ/νῶ/τα ἀ/κά/μαντα
 τῶν/ξε/φύ/ρων, /πέ/τὰ/ξα/τε/τα/χέ/ως.

Η.

Ὁ τελικὸς τόνος, εἰς ὅλα τὰ διάφορα εἶδη τῶν στίχων δὲν δέχεται ποτὲ τὴν συνίησιν, ἀλλὰ διαλύει τὰς συλλαβάς· π. χ.

————— τα/χέ/ως.

(148)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
		o			o		o		o
		o			o	o			o
		o			o				o
			o		o		o		o
			o		o	o			o
			o				o		o
					o		o		o
					o				o
	o		o			o			o
			o			o			o
		o	o		o		o		o
		o	o		o				o
		o	o				o		o
	o		o		o			o	o
			o		o			o	o
					o			o	o

I.

Τὰ μὲν εἶδη εἰκοσιοκτώ · ἀλλὰ κάθε εἶδος ποικίλλεται ἀλλάττοντας

α'. Τὴν θέσιν τῆς τομῆς τοῦ μέτρου (γαλ. césure).

β'. Τὴν θέσιν τῆς ἀναπαύσεως τῶν περιόδων.

γ'. Τὸν ἀριθμὸν τῶν μετὰ τὴν δεκάτην συλλαβῶν.

δ'. Τὴν ποσότητα τῶν θέσει μακρῶν ἢ βραχέων.

ε'. Τὴν θέσιν, τὸν ἀριθμὸν, καὶ τὴν ποσότητα τῶν συνιζήσεων.

ς'. Τὸν ῥυθμὸν τῶν λέξεων. Οὕτως ἂν ὑποθέσωμεν ποιητὴν τινα προσπαθοῦντα ἵνα κατασκευάσῃ τὸν ἕκτον τόνον τοῦ πρώτου εἶδους, ἐπειδὴ ὁ τόνος οὗτος προηγεῖται μὲν ἀπὸ δύο, ἀκολουθεῖται δὲ ἀπὸ τρεῖς συλλαβὰς ἀνεμφάτους, ἐμπορεῖ ὁ στιχοῦργος εἰς ἀποτέλεσμα τοῦ σκοποῦ του ἵνα

μεταχειρισθῇ διαφόρους λέξεις τῶν ὁποίων ὅμως ἐκάστη ἀλλάττει τὴν ἁρμονίαν καὶ τοῦ στίχου καὶ τῆς περιόδου. π. χ.

—	—	6	—	—	—
	ἀν	δρῶν			
ῆ	με	ρῶν			
		δό	ξα		
		ἄν	θρω	πος	
	αὐ	τάγ	γελ	τος	
πα	ρα	κά	λυμ	μα	
	τι	μᾶ	ται		

κ. τ. λ.

K.

Ἡ ἁρμονία τῆς περιόδου εἶναι ἀναγκαία ὅχι μόνον ὡς ἀποτελεσματικὸν μέρος τῆς ποιήσεως, ἀλλὰ ἀκόμι ὡς μέσον, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐλευθεροῖ ἀπὸ τὴν βαρβαρότητα τῶν ὁμοιοκαταλήξεων καὶ συνίσταται ἐκ τῆς κατασκευῆς τῶν στίχων,

ἐκ τῆς αὐτῶν ποικιλίας, καὶ ἐκ τῆς τομῆς τοῦ μέτρου. Οἱ κανόνες αὐτῆς ὄντες πολλοὶ, ἀπὸ πολλοὺς με' ἀκριβείαν καὶ ἐκτεταμένως ἐξηγημένοι, δὲν ἔχουσι χώραν εἰς τὴν ἐπισημείωσιν ταύτην. Τὰ ὅσα εἶπον εἶναι ἀρκετὰ ὡς πρὸς τοὺς ἀναγινώσκοντας τὰς ᾠδὰς μου • τὰ δὲ ἄλλα τὰ κρίνω περιττὰ διὰ τοὺς ἀληθῶς ποιητάς, καὶ μᾶλλον περιττότερα διὰ τοὺς ἀντιποιουμένους μὲν τῶν Μουσῶν τὴν εὐμένειαν, καταδικασμένους δὲ ἀπὸ τὴν φύσιν εἰς ἄλλην τινὰ ὑπουργίαν.

Λ.

Ἄλλ' ἐπειδὴ τὰ ἀνδραγαθήματα τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων ἐξισοῦνται με' ἐκεῖνα τῶν ἀρχαίων, καὶ νομίζονται ἄσματος ἄξια, ὥς περιορίζωμεν, διὰ τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ γράψωσιν ἐπικά ποιήματα, τὸ μέτρον τῶν ἡρωϊκῶν στίχων, τοῦ ὁποίου ὁ μόνος κανὼν εἶναι ὁ ἀκόλουθος.

Ὁ ἡρωϊκὸς στίχος συνίσταται ἐκ δύο ὁποιων-

δήποτε ἑπτασυλλάβων , καὶ τομῆς μετὰ τὸν
πρῶτον καὶ πρὸ τοῦ δευτέρου. π. χ.

Ἐπειτ' ἄφ' οὗ διετάχθησαν ὑπὸ τοὺς ἡγεμόνας
ἅπαντες , με' φωνᾶς/καὶ με' κτύπον ὡς ὄρνεα
κινουῦνται οἱ Τρῶες· ὡσαύτως/ὁ οὐρανὸς ἀκλύει
ἐναερίους κλαγγὰς/ὅτε τὴν πολλὴν Φεύγοντες
βροχὴν καὶ τὸν χειμῶνα/οἱ γερανοὶ διαβαίνουσι
τῆς θαλάσσης ἰὰ κύμαϊα/μακρὰ, καὶ εἰς ἰὰ πυγμαῖα
ἔθνη , με' τῆς αὐγῆς/τὸ φῶς , φέρουσι φόνον ,
φέρουν πικρὰν διχόνοιαν/καὶ πολύστονον μοῖραν.
Οἱ δ' Ἀχαιοὶ με' σιγὴν,/πολλὴν πνέοντες, δύναιμι ,
καὶ εἰς ἀμοιβαίαν βοήθειαν/δεινοὶ , πρόθυμοι ἐχώρου.
(Μετάφρ. ἐκ τῆς γ' ῥαψ. τῆς Ἰλ.)

Ἀπὸ τὴν συναρμογὴν τῶν διαφόρων ἑπτασυλ-
λάβων, ὀξυτόνων, παροξυτόνων, ἢ προπαροξυτό-
νων γίνονται χ ο ς', εἶδη ἡρώϊκῶν στίχων, τὰ
ὅποῖα μεταχειρισθέντα με' κρίσιν συμπλάττουσι
τὴν γνωστὴν εἰς τοὺς παλαιοὺς μόνον πολύτε-
πον ἀρμονίαν. ἈποΦεύγοντες οὕτω τὸ μονότονον
τῶν κρητικῶν ἑπῶν, μιμούμεθα τὰ κίνηματα

τῆς ψυχῆς , καὶ χαρακτηρίζομεν τὰ ὅσα ἢ ὁ νοῦς ἢ αἱ τοῦ ἀνθρώπου αἰσθήσεις ἀπαντῶσιν εἰς τὴν φυσικὴν καὶ εἰς τὴν φανταστὴν οἰκουμένην. Εἰς τὸ ἐρχόμενον ἐάν μοῦ φθάσῃ ἡ ζωὴ καὶ ἡ τύχη μοῦ δώσῃ ἀρκετὴν ἡσυχίαν , θέλω , ὡς παράδειγμα , προβάλλειν στίχους ἡρωϊκοῦς ὑμνοῦντας τοὺς κατὰ τῶν ἀνιλεῶν τυράννων τῆς πατρίδος θριάμβους τοῦ σταυροῦ καὶ τῆς τῶν προμάχων μας ἀρετῆς · κατὰ δὲ τὸ παρὸν ἄλλους παρὰ τοὺς ἄνωθεν δὲν δύναμαι ἵνα προσφέρω.

ΤΩΝ ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ.

Σελ.	25.	σίχ.	2.	λακόνων.	γρ.	λακώνων
	25.	—	5.	τῆς		τοῦ
	26.	—	2.	δείνει		δίδει
	34.	—	10.	κατεσχ.		κατασχ.
	35.	—	3.	λειβανις.		λιβανις.
	58.	—	2.	ἄνθρωποι		ἄνθρωποι
	63.	—	3.	ῶραι		ῶραι
	84.	—	1.	σῆνηθη		συνήθη

